

Poština plačana v gotovini



NASHA ZVEZDA

1934-35

IV.

1.-2.

Jul. evg

030026448

»Naša zvezda«, dijaški kongregacijski list, IV. letnik. V šol. letu 1934/35 bo izšel v desetih številkah. Naročnina za dijake 18 Din, za nedijake 25 Din. Posamezna številka 3 Din. Za Avstrijo 3 šil., za Italijo 7 lir.

Založnik in izdajatelj: Vodstvo dijaških marijanskih kongregacij v lavantinski in ljubljanski škofiji. Za založništvo in uredništvo odgovarja dr. Ign. Lenček.

Uredništvo: Dr. Ignacij Lenček, Št. Vid nad Ljubljano, Zavod sv. Stanislava.
P. Venceslav M. Vrtovec S. J., Ljubljana, Zrinjskega c. 9.

Uprava: P. Leo Božič O. T., Ljubljana, Križanke, Napoleonov trg 1. — Ček. rač. 16.098.
Tisk in klišaji Jugoslovanske tiskarne v Ljubljani (K. Čeč).

VSEBINA 1.-2. štev.: † Nj. Veličanstvo kralj Aleksander
Ob novem letniku (P. Vrtovec S. J.)
V št. Vidu (Č. S.)
V Mariboru smo bile!
Splošna pravila MK (Dr. Tomaž Klinar)
Naše orožne vaje (P. Vrtovec S. J.)
Bojna pesem kongreganistov (pesem, T.)
Kristus kralj (L.)
Nova mladina
Zlate jagode (L. Božič)
Misli ob sv. Stanislavu (K.)
Otrok veselja (M. J.)
Vreča biserov (Vera)
Taborenje DMK nižješolcev
Kaj pa Ti...? (Frère Gris)
Katoliške besede (L.)
Pesem najmlajših (pesem, T.)
Kako sem postal katoličan (Jon Sveunsson, S. J.-
St. Čel.)
Kongregacijski Obzornik
Socialna zrna
Uganke

Vsem dobrohotnim naročnikom sporočamo, da smo morali žrtvovati vse slike v N. Z., ker drugače ne bi mogli več izdajati lista. Zato pa prosimo, da ne vržete položnic, ki so priložene številki, v kak kot, kjer je nevarnost, da se založe ali zgube, ampak jih takoj izpolnite in poravnate naročnino.

Uprava N. Z. uraduje ob ponedeljkih od 10—11, ob sredah 11—12, ob sobotah 10—11.

»Komunizem je še vedno najbolj grozeča nevarnost za svetovno kulturo in za normalni razvoj človeštva. Boljševizem ostane še vnaprej kuga, pred katero morajo stati na straži države in ljudstva.«
Poljski episkopat.



NAŠA ZVEZDA

IV. letnik

1934-35

1.-2. števil.

† Nj. Veličanstvo kralj Aleksander

Vse nas je marseilleska tragedija, katere nesrečna žrtev je bil Nj. Veličanstvo Aleksander, viteški kralj Jugoslavije, globoko pretresla v dno duše. Pod zločinsko roko je ugasnilo življenje, je nehala biti srce, ki je bilo posvečeno blagru in napredku naše ljube domovine. Izkrvavel je veliki jugoslovanski Zedinitelj, ki je v svoji nezlomljivi energiji in s svojo železno in nikdar upogljivo voljo srečno izpeljal to, česar pred 20 leti še tako navdušen Jugoslovčan kateregakoli naroda niti misliti ni mogel. Spravil je troedini narod Srbov, Hrvatov in Slovencev pod en krov in jim zavladal s svojim modrim žezlom. Naš rod samo doživlja, čuti; pravična zgodovina pa, ko bo iz daljne bodočnosti posvetila nazaj v kritično preteklost, bo premogla šele pravično in primerno oceniti dejanja kralja Zedinitelja. Za svoj narod je živel, za svoj narod je izkrvavel. Ni bilo dovolj, da je viteški kralj Aleksander jugoslovansko svobodo zalil s svojim znojem, ko je med svetovno vojno hrabro in tako uspešno sukal sabljo, katere vsak zamah je vodil razkosane Jugoslovane k luči svobode — kruta usoda je zahtevala še kri, s katero je orosil Nj. Veličanstvo Aleksander svojega življenja trude in napore, gledajoč pred seboj le en cilj: mogočno, močno, složno Jugoslavijo.

Ko se klanjamo spominu blagopokojnega Zedinitelja, čutimo v naših dušah dvojno bol — težko bol kot iskreni domoljubi in neutešno žalost kot verni katoličani. Vsi žalujemo ob grobu Nj. Veličanstva kot dobri otroci ob gomili skrbnega očeta, ki jim je zapustil lepo urejeno domačijo. Naša žalost je tem bridkejša, ker pristopa k naravnemu patriotičnemu momentu vdanosti še višji element nadnaravne ljubezni, ki temelji v zapovedi Najvišjega: »Da je treba... spoštovati oblast, ker je od Boga.« Zato so naša srca zaradi te tragedije dvakrat žalostna. — Izgubili smo z Nj. Veličanstvom Aleksandrom kralja, ki je bil vladar po volji božji. Našo ljubezen pa bomo ohranili Njemu, če bomo kot zvesti branitelji Njegove oporoke izpolnjevali poslednje naročilo: »Čuvajte Jugoslavijo«. V dno srca si bomo zapisali te slednje besede Nj. Veličanstva kralja Aleksandra in nosili s seboj kot najdražjo svetinjo.

Ob novem letniku

K novemu letniku Naše zvezde vsem čitateljem pozdrav in blagoslov!

List Ti hoče biti to, kar pravi njegov naslov: Zvezda tvojih dni. Moraš pa vedeti: težkih žrtev nas stane ta 3. letnik: če ne bo večjega sodelovanja vseh kongreganistov, bi se utegnilo zgoditi, kar ne želiš ne Ti ne jaz: da Naše Zvezde namreč — drugo leto več ne bo. — Imamo pa še zaupanje v Boga in vate in gremo z veseljem na delo.

Pomagaj torej pri izgraditvi našega glasila, da bo veren izraz našega obraza: kakršnen je in kakršnen mora biti.

Zvest naročnik bodi svojega glasila. Vemo, da nisi bogat s srebrom in zlatom, pač pa moraš biti z ljubeznijo in žrtvami. Vera in ljubezen gore predstavlja. Izprašaj si svojo vest glede svojih izdatkov...

Širi Našo Zvezdo, ker Tvoja volja mora biti volja nas vseh: Noben kongreganist brez kongregacijskega glasila. Vedi, da ni zadnje med znamenji dobre MK, če se vedno bolj približuje temu idealu.

Čitaj in studiraj svoje glasilo, da Ti bo zares Zvezda vodnica skozi novo šolsko leto. Saj Ti hoče pomagati v boju za izgraditev čistega katoliškega značaja, v boju za zmago božjega Duha v Tebi in okrog Tebe. List Ti bodi dober prijatelj: poslušaj njegovo besedo, razmisli o njej in uredi svoje življenje po njej. Letos Te želi voditi posebno k globljemu poznavanju MK in njenega duha.

Urednika bo veselilo, če ga boš smatral za svojega osebnega prijatelja. Zato mu od časa do časa piši in kaj o sebi in Tvoji MK povej, misli svojega srca ma razodeni. Iz vsake MK želimo imeti nekaj takšnih prijateljev.

Naslove urednikov imaš na omotu. Te besede pa Ti je napisal v imenu vseh

Tvoj v Kristusu Jezusu

P. Vrtovec S. J.

V Št. Vidu

Lepo je bilo tiste dni v zavodu. Tri dni težkega dela najprej, trdega, pravim, ker trd je človek in težko je obdelovati samega sebe. A šlo je. Kaj bi ne, saj nam je p. Vrtovec pomagal in milost božja. »Postrgali smo stari kvas in oblekli novega človeka.« Nato pa še k Materi na Šmarno goro, in zborovanje je bilo tu. Popoldne so že prihajali... Iz tužnega Korotana, tam od Drave, Mure in Krke in mi, Posavci. Veliko se nas je zbralo. Brez kričeče reklame je šlo in utrgali smo si par sončnih poletnih dni, da dobimo notranjega sonca. Združila nas je ljubezen do Nje in do bližnjega. Sklenili smo, da se najprej sami v načelih utrdimo, da potem druge poučimo in jih zmot obvarjemo. Da si utrdimo Kristusa v sebi, ki nam je luč. Da zaupamo v njegov križ, ki stoji, ko vse propada. Pasti morata kljukasti križ in kladivo s srpom, a Kristusov križ bo ostal. Prišli smo, da si utrdimo vero, upanje in ljubezen do Cerkve, ki je Kristus med nami, Kristus, vojskujoči se in zmagujoči. »Pridi in hodi za menoj, vsak s svojim križem,« nam je govoril zvečer z odra. — Drugi dan smo se lotili najprej materializma, tega, ki zastruplja milijone. Hvala Vam, g. dr. Janžekovič, za Vaše besede, ki so nam začrtale jasnih smernic za boj proti temu demonu, ki se ne ustraši pobirati žrtve tudi v naših vrstah. Mi stojimo in pomagati hočemo onim, ki so padli. Če le še niso zakrknili svojih src. Ne odnehamo pa tu niti za korak. Med nami in njimi ni mostu, ni kompromisa. Materialiste kakršnegakoli imena, odklanjamo popolnoma. Vemo, kaj so in kaj hočejo. Da bomo pa res vztrajali, moramo skrbeti za našo osebno rast. Dr. Trstenjak nam je v globoko zamišlje-

nem in precizno naštudiranem predavanju govoril o osebni rasti. Par sodobnih, praktičnih vprašanj nam je pa razjasnil dr. Pogačnik. Sport, ljubljene mladine, ljubezen, ta tako razširjen in nevaren pojav pri mladini in pa spolnost, ki danes toliko mladine pogubi. To troje. Troje modernih pojavov in važnih ravno zato. V teh bogatih dneh smo pa imeli tudi drage goste med seboj. Prihital je oče v svojo hišo k svojim otrokom in lepo nam je spregovoril, on, nestor jugoslovanskih škofov, prevzvišeni nadškof dr. Jeglič. Počastil nas je s svojim obiskom tudi prevzvišeni škof g. dr. Tomažič. Nalašč zato je prišel iz Maribora in hvaležni smo mu za njegov obisk. Naš domači prevzvišeni vladika pa je tedaj odhajal v Lurd. Oglasil se je tudi pri nas in nas bodril k delu. Nesel bo naše sklepe v Lurd in molil bo tam za nas, je dejal. — Duša zborovanja pa je bil naš stari prijatelj g. kanonik dr. Klinar. Bil je dober voditelj in marsikaj lepega nam je povedal. Še več drugih gospodov nam je pomagalo pri delu. Zelo so poživili debato, ki se je po vsakem referatu razvila. Mnogo nam je koristila. Zborovanje smo prisrčno in ganljivo zaključili. Procesija in kres. Govor in pesem, ta, ki je poživiljala celo zborovanje. Tretji dan pa skupni obed pri mizi Gospodovi. In razšli smo se, pokrepčani in pripravljeni za nadaljno borbo. Marija in sv. Evharistija, v tem se borimo. Zopet smo zabili en klin na strmi steni, ki jo plezamo. Bog daj, da se drugo leto spet vidimo! Na svidenje!

Č. S.

V Mariboru smo bile!

Solske sestre v Mariboru so bile tako ljubeznive, da so nas sprejele. Tako veliko število deklet, mladih, polnih življenja, ki so nestrno pričakovale dneva, da v tridnevni duhovni vajah posvete svoje misli le Bogu, nato pa se okrepčane z novimi močmi, udeleže marijanskega zborovanja.

Hitro so potekli dnevi duhovnih vaj, saj so bili govori tako lepi in izbrani; prav za nas dekleta, ki živimo v današnjem vrvežu življenja, ko mora biti človek resnično močan, da vztraja v svoji veri. Sklep je imel mariborski vladika, ki nam je v kratkem nagovoru stavil za zgled in cilj življenja našo mater-Marijo.

Ves dan smo pričakovale kongreganistinj, ki so iz vseh krajev prihajale na zborovanje. Mnogo se nas je zbralo zvečer v samostanski telovadnici, kjer so nam Mariborčanke priredile prav lep pozdravni večer. Pozdravile so tudi sestre iz Celja, Ptuja, Novega mesta, Kranja in Ljubljane, in tedaj smo res živo občutile, »kako lepo in prijetno je, če prebivajo sestre skupaj«, če so zbrane pri Materi. — Takoj drugo jutro smo pazno sledile izvajanju p. Remca kakor tudi dr. Ehrlicha, ki nas je navduševal in pozival v boj za Kristusa in Njegovo Cerkev. Rekel nam je, da tisti, ki hoče osvajati, mora biti fanatik in samo fanatiki bodo osvojili svet za prapor Kristusa Kralja. V popoldanskem, zelo globokem govoru nam je dr. Lukman razložil bivanje Kristusa med nami v svoji Cerkvi. Zvečer pa so nam kongreganistinje uršulinske dijaške kongregacije iz Ljubljane prav živo pokazale v prof. Mlakarjevi igri »Povest o izgubljeni Marti« kako dobra, usmiljena Mati in varuhinja je Marija. — 25. julij je bil zadnji dan zborovanja. Gdč. Milica Grafenauerjeva nas je vzpodbujala v lepem govoru za ljubezen do bližnjega. »Videti moramo v bližnjem Kristusa, zato ga moramo tudi ljubiti, kot ljubimo Kristusa.« Da, zato ker smo Marijine hčere, hočemo ljubiti vse svoje brate in sestre, posebno pa tiste, ki danes trpe toliko bede in pomanjkanja, katere hočejo skorajda izobčiti iz človeške družbe. Tem hočemo dati Kristusa, saj jim tudi tega hočejo iztrgati. — O osebnosti oziroma naši osebni rasti nam je govorila gospa Draga Beloglavec-Kranjc. Med popoldanskim govorom dr. Pogačnika pa sta nas obiskala mariborski in ljubljanski vladika, katera smo z velikim navdušenjem sprejele. — Zvečer nam je slabo

vreme preprečilo obisk Slomškovega groba, zato smo imele sklep zborovanja v samostanski telovadnici, kjer smo se poslovile od sester. Težko nam je bilo drugo jutro, ko smo se po sv. maši začele razhajati. Obljubile pa smo Mariji, da bomo z vso vnemo delovale na Njenem polju, drugo leto pa se zopet zbrale pri Njej, da bo tako lepo in še lepše, kakor je bilo letos. In to obljubo bomo tudi prav zvesto držale.

Splošna pravila MK

Škofijsko vodstvo Marijinih družb je založilo prevod izvirnega besedila »Splošnih pravil MK«. Hvala Bogu, da jih imamo, in če kdo, morajo DMK seči po njem.

Eden izmed razlogov, zakaj nekatere DMK niso na višku, je nepoznanje MK same, njenih smotrov in sredstev, njenega ustroja. Na kratko povemo in tudi jasno: nekateri hočejo, da bi jim MK bila nadomestilo za sportno, literarno ali gledališko društvo; drugi, da bi jim bila »klub« in popriščje predavanj in debat o socialnih, gospodarskih in drugih vprašanjih; spet drugim je MK zgolj tedenska pridiga in litanije... V resnici pa MK to ni, je mnogo več, je verska družina za religiozno in kulturno vzgojo mladega katoličana, ki naj se preobrazi v tej vzgojni šoli v cvet katoliške miselnosti in dejavnosti.

Nujna potreba je torej, da vsak kongreganist pozna svoja pravila, da jih preštudira in iz njih spozna svoj ideal in sredstva, da ga doseže. Potem ne bo več član MK morda le zato, ker mu se tako izpolni kakšna sporedna želja, ali ker jo vodi ta ali oni voditelj, ker je tako navada za sinove katoliških družin..., marveč bo ljubil MK, ker mu je postala mati in učiteljica življenja: ostal ji bo zvest, kakor je obljubil.

Če pa velja že za vse kongreganiste, da morajo natanko poznati ne le vnanji ustroj MK, marveč tudi njenega duha, velja to predvsem za odbornike. Oni pač tvorijo prvi in glavni in neobhodno potrebni odsek MK, oni morajo biti skupno s svojim voditeljem njeno notranje gibalo, morajo s svojim mišljenjem in zgledom dajati smer vsem. Če oni odpovedo, odpove prej ali slej tudi ostalo članstvo. — Zato je hvalevredna navada, da se prečitajo in razložijo pri vsaki odborovi seji nekatera poglavja iz Splošnih pravil.

To je tem bolj potrebno letos, ko imamo trdno voljo izgraditi in utrditi s sodelovanjem vseh voditeljev in kongreganistov pristno in sodobno DMK. Mislimo tudi že na počitniško zborovanje voditeljev, odbornikov in najagilnejših fantov vseh DMK: le-ti bodo morali priti vsi in samo oni. Priti pa bodo morali dobro podkovani v vseh glavnih vprašanjih, ki se tičejo MK, s predavanji in osnutki, ki so jih fantje sami izdelali in jih prej na svojih sestankih pretresli.

Povedali smo vam to že takoj ob začetku leta, da boste imeli čas za pravo in da ne bo nobenega izgovora. Je to naš prvi in nad vse potrebni korak, če hočemo, da postane DMK to, kar mora biti: acies ordinata — urejena vojska. Neurejene vojske se boji samo tisti, ki naj jo vodi, sovražniku pa je le v zasmeš. Acies ordinata: ta nam bo naklonila tiste zmage, ki jih pričakujeta od nas Cerkev in naš čas.

Brez odlašanja na delo. Naročite takoj vsaj za vse odbornike svoje MK po en izvod Splošnih pravil.

Vsak kongreganist ima kongregacijski koledarček!

Imaš Ti kongregacijski koledarček?

Vsi imamo kongregacijski koledarček!

Zanimajte se tudi za razvoj MK pri drugih narodih. Zelo koristno bi bilo, če bi imeli vsaj odborniki na razpolago glasilo avstrijskih kongreganistov Unsere Fahne. Po možnosti študirajte tudi zgodovino MK pri nas in drugod. Pri-merjaj Baugha, Handbuch der M. K. in Manuel des directeurs par E. Villaret. Nekaj drobcev zgodovine MK pri nas boš našel v člankih Glasnika Sreca Jez.: Jezuiti med Slovenci. Tako boste imeli pobude z vseh strani in mi bomo lahko vstopili z ramo ob rami v silno vojsko Kristusovih in Marijinih borcev vsega katoliškega sveta.

Še enkrat: Takoj na delo, in letošnje naše geslo: acies ordinata — urejena vojska, dobro pripravljena ne le za obrambo, marveč tudi na udar.

Dr. Tomaž Klinar, škofijski voditelj DMK

Naše orožne vaje

V Št. Vidu je opravilo letos 75 kongreganistov duhovne vaje, v Ljubljani 80, poleg tega še nekaj Novomeščanov in blizu 30 abiturientov v Domu duhovnih vaj. Število, ki smo ga lani dosegli, smo letos prekoračili. — Deklet je bilo letos v Mariboru 60.

Številke so razveseljive, toda številke niso vse. Glavno je zate, kako si Ti opraviš svoje duhovne vaje? So preusmerile, preoblikovale in poglobile Tvoje vsakdanje nadnaravno življenje? Niso morda že v počitnicah splavali po vodi Tvoji dobri sklepi?

Potrebno je, da se zdaj ob začetku šolskega leta obnoviš v duhu duhovnih vaj, da pregledaš svoje načrte in sklepe, da se o njih po-razgovoriš s svojim duhovnim voditeljem. Če še nimaš svojega duhovnega voditelja, poišči si ga in vztrajno moli, da ga najdeš.

Z novim žarom v novo leto: novo vino mora v nove mehove! Nikar ne igraj duhovnega kapitalista, ki mu zakladi rjave v zaklenjenih skrinjah. Odkoplji svoj zaklad in kupčuj z njim, dobri in zvesti služabnik. Troj Bog in Tvoji bratje kličejo po Tebi.

P. Vrtovec S. J.

Bojna pesem kongreganistov

*Kaj nas izzivate! Mi silni smo,
mi smo v viharjih besnih se rodili,
ki so v očeh nam svelli blesk pustili
in v rokah ščit in ostro sulico.*

*Kaj nas izzivate! V gorečih dneh
ne kažemo na svoja skrita gnezda,
ki so vsa topla, ko Marija — Zvezda
luč vanje lije v milostnih valeh.*

*Kaj nas izzivate! Na težka tla
kol Savel slepi boste v boju pali,
ko bodo prapori Vodnika vstali,
ko v nas se mlada sila razvihra.*

*Kaj nas izzivate! Vsi ranjeni
bledile; v zmagi, ki nas vedno čaka,
vam bomo dali piti iz Vodnjaka
Vode življenja, ki vse poteši.*

Kristus kralj

(Nekaj misli)

Na prvi Veliki petek. Judje kričijo vsi besni: »Nočemo, da bi ta vladal nad nami!«

V Rimu, l. 1888. Kongres. Govornik slavi Luciferja, prvega revolucionarja. Medklic: »Evviva satana!« Vsa dvorana za njim: »Dio è morto. Evviva satana!« Bog je mrtev! Naj živi satan!

Na Dunaju, pred nekaj meseci. Otroci pojo po cesti: »Ich bin kein Christ, ich bin Sozialist!«

Moskva. Danes. »Mi sovražimo krščanstvo in kristjane!« (Lunačarski.) In Kristusa!

Zakaj, odkod vse to? Zakaj nočejo vsi Kristusa Kralja? Veliko je vzrokov. Kdo bi vedel vse naštetih. Pregloboko bi moral videti v človeška srca, v skrivnosti človeške usode in človekove volje. Precej pa bi jih odkril. Eden — in ne zadnji — je: ne poznajo Kristusa! Ko bi ga poznali, dobro in natančno, bi ga postavili na prestol! Sv. Pavel je zapisal: »Oportet illum regnare« — On mora vladati! On, ki ga je dodobra poznal! Zato pa ga je moral oznanjati vsepovsod! Samo o njem je govoril, o njem učil: »Sklenil sem bil namreč, nič drugega ne vedeti med vami, ko Jezusa Kristusa« (1 Kor 2, 2). Kamor je prišel, mu je sredi med pagani postavil prestol.

Glej, le kdor prav pozna, more prav ceniti. Zato se ob tej priliki vprašaj, dragi brat, resno in mirno: »Poznam jaz svojega kralja, njegov program, njegov evangelij?« Glej, veliko veš in znaš, za vse mogoče se zanimaš! Koliko jih je — tudi Ti jih poznaš — ki vedo za imena vseh sportnih klubov, za vse letošnje, lanske in predlanske zmage, za vse svetovne in jugoslovanske rekorde! Drugi spet znajo zvižgati najnovejše napeve iz ton-filmov, in poznajo vse filmske zvezde in dive! Kakor da bi bilo to — življenje, to vsa najgloblja problematika, najvažnejša zadeva! In vendar je vse drugotno — razen Jezusa Kristusa, ki je edini središče življenja. A kako malo veš o njem, kako malo se zanj zanimaš! Mar ni to čudno!? Saj vendar veruješ vanj. Veruješ, da je On središče tudi Tvojega življenja, Tvoj zadnji, končni cilj, kamor romaš, kamor moraš! Saj veš to iz duhovnih vaj. Bi mi mogel povedati zgodovino njegovega življenja? Bi znal opisati osnove njegovega evangelija, njegov program, orisati njegovo osebnost? Bi mi mogel razložiti in braniti socialno etiko njegovega evangelija, od katere edino moremo pričakovati obnove današnje družbe? Bi mi lahko podal iz njegovega nauka in življenja rešitev življenjskih vprašanj?«

Naj Ti morda zastavim vprašanje drugače. Kolikokrat si že prebral evangelij? Koliko strani si res preštudiral, premislil? Evangelij ni roman, ki ga na hitro prebereš, in odložiš za večne čase, ker si vse razumel! Samo poglej, kakšne razlage in komentarje sv. pisma so napisali veliki možje! Tudi ne smeš iskati v njem zanimivosti, senzacij! Ali pa, da bi ga čital v tistem lahkem razpoloženju, kakor čitaš po kosilu časopis! Potem bo res, kar mi morda hočeš odvrniti, da si našel v sv. pismu vedno le »navadne stvari«, »nič novega«, »nič posebnega«. Misli na ostri Lichtenbergerjev aforizem: »Če udarita skupaj glava in knjiga in če votlo zazveni, ni krivda vedno pri knjigi!« Tukaj gotovo ne! V zavesti, da odpiraš božjo knjigo, se pripravi k čitanju! Božja knjiga, božje resnice, božje besede! Bog ti govori. Sv. Avguštin je dejal: »Sic audiamus evangelium, quasi praesentem Dominum.« Tako boš s spoštovanjem in v ponižnosti čital; iskal boš res božje misli, pravega smisla in pomena Jezusovih besed in dejanj: »Kaj nam je hotel Kristus s tem povedati? (Apostol pravi: »Vse kar je pisano, je pisano nam v pouk.«) Kaj govori ta Jezusova beseda prav meni, takemu, kakršen sem? Kaj človeštvu danes, v teh težkih, razrvanih dneh? Se ravnamo

po tem? Kakšnega se je pokazal Kristus v tej in tej prigodbi, n. pr. ko je sedel pri Jakobovem vodnjaku, ali pa, ko je podil trgovce in oderuhe iz svetišča?« Tako boš spoznaval Jezusa, njegovo mišljenje, njegovo voljo; prodiral boš v globino evanĝelskih resnic. Hodil boš za Kristusom. Tako bo postalo sv. pismo zate v resnici življenjska knjiga, Kristus pa središče Tvojega življenja, Tvoj kralj! Dobro ga boš poznal in ljubil.

Strindberg je na smrtni postelji držal v roki sv. pismo in dejal svoji hčeri: »Sedaj je vsega konec. Toda edino ta knjiga je prava!« To so bile njegove zadnje besede.

Edino Kristus je naš kralj!

*

Ti poznaš Kristusa, drugi ga ne poznajo. Nihče jim ga ni prav pokazal. Še preden so mogli razumeti, so se odvrnili od Njega. Sedaj služijo drugim, zanj se ne zmenijo. Morda so jim vlili še zaničevanja, sovraštva do njega? Kako bi jim pomagal?

Morda si že razmišljal o tem in spoznal, da nam manjka prvega predpogoja za to: Govoriti o Jezusu! »O vsem mogočen govorimo. Samo enega imena se izogibljemo, onega, ki vse vsebuje; na vsako stvar smo ponosni — če pa nanese govor na Njega, pred katerim naj se pripogiba vsako koleno, pa nam je, kakor da bi se ga sramovali.« Nisi že sam tega občutil? Človek sreča človeka, kristjan kristjana — o čem bosta govorila? O vremenu, o sportu, o politiki, morda o gospodarstvu. O Jezusu? To je preveč, o Njem se vendar ne govori!

Pravijo, da česar je polno srce, rado iz ust gre.

Dejal mi boš: »Kaj bodo pa rekli, če s tem začnem!« Res, to je tisto! Giovanni Papini piše knjigo — apologetsko delo —, ki bo izšlo v začetku prihodnjega leta. V pogovoru o svoji bodoči knjigi je izjavil: »Svet ne pozna več katolicizma. Velik del katoličanov živi, kot bi ne bili krščeni... V nedeljo morda gredo k sv. maši, tudi sicer izpolnjujejo svoje verske dolžnosti, a ne upajo podvzeti prav ničesar, piden niso dobobra premislili, ali jim morda svet ne bo zameril!« Tu je obsodba tvojega pomisleka!

Ali pa: »Saj pogovor nikdar ne nanese nanj, na Jezusa!« Mar nisi tega ravno ti kriv? Saj vendar praviš, da hočeš vsa vprašanja v Kristusu rešiti! Ko pa je treba to pokazati, pa ti zmanjka nadnaravnega poguma. Pa morda tudi nadnaravnega duha, iz katerega naj bi res vsak kongreganist živel.

Vmisli se v nalogo in delo sv. Pavla! Sam, brez sredstev gre v tuji svet; nihče ga ne pozna, nihče še ni tam oznanjal Kristusa; gre med ljudi, ki jih bo treba iztrgati paganskemu življenju! Stopi v shodnico, na Aeropag — povsod govori o Kristusu. Tudi ko so ga preganjali, tudi ko so mu vrgli v obraz, da se mu blede! Misliš, da mu je bilo lahko? Tudi sv. Pavel je bil človek! Imel pa je apostolskega duha.

Stori kaj za svojega kralja!

*

Pa še nekaj...

Kolikokrat sem šel čez trg sv. Petra v Rimu! Okoli mene Berninijeve kolonade, pred menoj bazilika sv. Petra in Vatikan. Človek se v pogledu na vse to zamisli v preteklost in sedanost. Prideš mimo obeliska. V Heliopolisu, v Egiptu, je stal pred davnimi časi. Fontana ga je postavil prav na sredo trga. Sikst V. pa je dal vanj vklesati napis: »Christus vincit, Christus regnat, Christus imperat.« Kristus zmaga, kraljuje, vlada!

Od tam. Iz Rima, iz središča krščanstva! Od Petrove skale, na katero je zidal svoje kraljestvo. Tja je postavil svojega namestnika in mu dal vso oblast! Biti zvest Kristusu kralju, vključuje nujno: biti zvest njegovemu namestniku.

Je to strogo logično. Zato zidamo z njim, po njegovih — nikar po svojih! — načrtih, pod njegovim vodstvom. Biti zvest v službi Cerkve pomeni isto, kot biti zvest v službi Kristusa Kralja. Kar storimo v privatnem in javnem življenju za Cerkev, storimo zanj. Saj je Cerkev naprej živeči Kristus.

To sem ti hotel povedati, če boš kdaj v zadregi, kako bi Kristusu kralju služil!

*

Malo dolg sem postal; oprosti! Nisem te nameraval dolgočasiti. Samo spomniti sem te hotel na to, da viteštvo Kristusa kralja nalaga dolžnosti. L.

Noben kongreganist brez svojega glasila. Si kongreganist? Naroči »Našo Zvezdo«!

Nova mladina

Na svojem zborovanju v Katowicach (Poljska) 18. septembra 1934, so katoliški mladci, polni odločnega Kristusovega duha, to-le obljubili in izpovedali. Je to tudi naš program, naše hotenje, naša prisega.

Izpoved in posvetitev

(Duhovnik stavi vprašanja. Mladina odgovarja jasno in jedrnato.)

Bratje! Jasno smo se izrazili v našem pravilniku: živahni in veseli bojevniki Kristusovi hočemo biti. Polni neustrašene požrtvovalnosti hočemo oditi v svet kot apostoli za Njegovo sveto kraljestvo. In če vas vprašam, tukaj vpricho Cerkve, pred škofom, vašimi duhovniki in pred vso zbrano množico, mi odgovorite plemenito in iz dna srca.

Duhovnik: Ali se hočete boriti zoper duha teme, duha zmote in laži?

Vsi: Hočemo!

Duhovnik: Ali hočete borbo zoper duha hladnosti, duha mlačnosti in brezbriznosti?

Vsi: Hočemo!

Duhovnik: Ali ste pripravljeni svobodno in veselo nositi skozi življenje plamenico vere in z njo vžigati druge?

Vsi: Pripravljeni smo!

Duhovnik: Ali hočete ogenj božje ljubezni podžigati z žrtvovanjem in versko točnostjo?

Vsi: Pripravljeni smo!

Duhovnik: Združimo torej naše plemenito hotenje v svečani veroizpovedi.

(Prapori se sklonijo med veroizpovedjo.)

Duhovnik: Ali veste, bratje, da vas bo svet zaradi te vere sovražil in preganjal, kot je preganjal Kristusa?

Vsi: Vemo!

Duhovnik: Ali veste, da ste prav zato v zakramentu sv. birme prejeli moč sv. Duha, njegovo luč in milost?

Vsi: Vemo!

Duhovnik: Ne plašite se torej, če hočete iti med svet, pričevati o Kristusu in Njegovi resnici.

- Vsi: Gospod, pošlji nas!
- Duhovnik: Tako govori Rešenik, Kralj neba in zemlje: Glejte, jaz sem pri vas vse dni do konca sveta!
- Vsi: Gospod, pošlji nas!
- Duhovnik: Izpovejte torej svoje hotenje vsemu svetu:
(Prapori se uklonijo med to izpovedjo.)
- Vsi: Mi, katoliška mladina, hočemo biti do dna katoliška, zato bo vse naše dnevno opravilo katoliško opravilo.
Hočemo biti katoličani, borci Rešenika sveta, zato nam je kraljestvo Kristusovo nad vsako zemsko kraljestvo.
Hočemo biti katoličani, mlada Kristusova srenja, zato ne trga naše zveze razrednost ali prvenstvo.
Hočemo biti mladi, sveti in čisti, zato pozdravljamo Marijo kot našo Mater in Kraljico.
Hočemo biti mladi, ponižni in zvesti, zato spoštujemo besedo poklicanega voditelja.
Hočemo biti mladi, sveži in veseli, zato korakamo naprej v zvesti bratski zvezi.
Hočemo postati možje, obramba krščanske vojske, zato cenimo čast žene in družinsko srečo.
Hočemo postati možje, resni in močni, zato nam je delo svet poklic.
Hočemo postati možje, posvečeni narodu in prosti, zato smo z žrtvijo pripravljani v službo domovini, narodu in državi.
Mi, katoliška mladina, se hočemo za ta naš cilj boriti ramo ob rami, zato je naše geslo: Za Kristusa in Njegovo sveto kraljestvo!
- Duhovnik: Bratje, veliko je naše hotenje. Najvišje bi radi dosegli! Toda vemo, da je Rešenik rekel: »Brez mene ne morete ničesar storiti.« Zato stopimo ponižno predenj in pred njegove svetnike in sledimo zvesto Njegovi sveti Cerkvi.
- Vsi: Prosite za nas!
- Duhovnik: Apostoli in misijonarji, škofje in duhovniki so bili poslani v ves svet. Kjer je Cerkev, tam je Kristus.
- Vsi: Škof, mi ti sledimo!
- Duhovnik: Sveta Hedviga, kraljica Šlezije in sveti Hiacint, naš varuh.
- Vsi: Prosi za nas!
- Duhovnik: Sveti Gregorij, nebeški varuh naše zveze.
- Vsi: Prosi za nas!
- Duhovnik: Kristus Kralj, naš Vodnik, naš Bog.
(Zastave se klonijo. Govorimo vzneseno in veličastno.)
- Vsi: Kristus, Kralj vesoljstva, molimo te.
Kristus, Kralj narodov, molimo te.
Kristus, Kralj miru, molimo te.
Kristus, Kralj dobrote in ljubezni poln, usmili se!
Kristus, Kralj resnice in pravice, usmili se!
Kristus, Kralj veličanstva in dostojanstva, usmili se!
Kristus, Kralj svetega veselja, pozdravljamo te!
Kristus, Kralj mladine, pozdravljamo te!
Kristus, Kralj večne lepote, pozdravljamo te!
Kristus, Kralj, ki s križa vlada, klanjamo se ti!
Kristus, Kralj, ki sedi na desnici božji, klanjamo se ti!
Kristus, Kralj, katerega kraljestvo je neskončno, klanjamo se ti!
- (Stojé se zapoje kitica o Kristusu. Pri prisegi se dvigne desnica. Prapori se dvignejo.)

Zlate jagode

Kardinal Bertram pripoveduje v knjigi »Charismen priesterlicher Gesinnung«, da je šel nekoč v svojih mladih letih z nekim konvertitom na izprehod, kjer sta se pogovarjala o različnih resnicah katoliške vere. Konvertit je razlagal, kako zadovoljstvo uživa nad praktičnim katoličanstvom, katero mu nudi toliko notranjega veselja. Le eno mu je pa tako težko umeti: kako more namreč ljudstvo s tako pobožnostjo moliti rožni venec. — Čudno! So duše, ki najdejo vso uteho v molitvi rožnega venca, a so ljudje, ki hočejo veljati za religiozne, za take, ki »doživljajo« vero in njene skrivnosti, ki tudi radi molijo vse, kar je kje natiskano, samo, samo rožni venec, to pa — si mislijo — naj bi bil privilegij starih ženic, ki nimajo več toliko duševne prožnosti, da bi samostojno izražale svoje misli ljubemu Bogu, ampak jih morajo vleči ven iz jagod rožnega venca. — Kongreganist! Kaj pa misliš ti? Ali ti sploh kdaj pade misel v glavo, da bi tu pa tam vsaj malo počastil svojo nebeško Gospo z eno, z dvema desetinkama... s celim rožnim vencem? Oprosti mi, če te bom še več vprašal: Ali se nahaja v tvojem osebni inventarju ta dragoceni predmet, ki je tako preprosto sestavljen — na žičnati verižici so nanizane majčkene kroglice, največkrat lesene, včasih steklene, redko tudi kovinaste — in vse skupaj čudovit instrument, kateri more toliko milosti izvabiti iz neba, če znaš ž njim ravnati; vprašam te, dragi kongreganist, ali imaš rožni venec? »Kaj samo rožni venec, še molitvenik imam« — mi boš odgovoril. Že, že, ti verjamem. Pa vendar se vzbuja v meni bojazen, da se ti praši molitvenik kje v kakem predalu, rožni venec pa počiva shranjen kje v hišnem muzeju med starimi gumbi in sličnimi za rabo bolj ali manj sposobnimi predmeti, ali kar bo še bolj običajno, v škatlici, kjer imaš shranjene podobice, ki ti jih je dal v šoli katehet, če si se prav pridno učil verouk. V trenutku, ko si se naveličal učenja, igranja, ko si družbe sit, pa hočeš malo obnoviti spomine otroških let, vzameš v roke škatlico, pregleduješ podobice, pa ti je morebiti na poti rožni venec, ki sameva na podobicah — kaj napraviš ž njim? Se zmotiš in moliš nanj? Ko bi tako bilo! Bolj verjetno je, da ga za toliko časa, ko podobice pregleduješ, nehote položiš stran, da ti ne dela ovire, potem pa spet brez kake misli vse skupaj položiš na »varen« prostor za nedolocen čas. To pa nikakor ni prav, zakaj rožni venec ne spada nikamor drugam kakor v žep in v roko, iz roke v žep in iz žepa v roko. Spremljati te mora povsod, kamor te nosijo koraki, in zvečer, ko te krilati spanec poboža po vekah in se utrujen podajaš v njegovo kraljestvo, tedaj se ozri, če imaš kje poleg sebe zvestega spremljevalca — svoj rožni venec.

Ko ti tako poudarjam, da ne smeš biti brez rožnega venca, si gotovo že uganil, da želim od tebe še več, da ga samo ne nosiš s seboj, ampak ga tudi moliš. Turistu, ki bi nosil vrv zvito na rami, ko pleza in se na vso moč trudi, da bi dosegel vrh, bi se smejali, kongreganista pa, ki je že tako daleč prispel, da ima že rožni venec pri sebi, a ga ne moli, moramo pomilovati.

Tvojo mlado, živahno domišljijo morda plaši misel, da ne boš mogel biti zbran, češ, preden ti roka pri molitvi ene zdravemarije zdrkne z ene jagode na drugo, je misel že desetkrat ušla na študij, v naravo, ki se koplje v duhtečem vonju živobarvnih cvetic, v družbo zabavnih tovarišev, v domačo družino, zlasti, če si za čas studija ločen od nje; morda ti živa domišljija slika zlato bodočnost, ki si jo moraš iztrgati iz temnega krila negotove prihodnosti — s takimi pojmi in sklepi ti je natrpana glava — in vse to ti ovira polet, da bi se sproščeno nad vsakdanjost, znal v višjih sferah zatopiti v skrivnosti, ki jih krije v sebi rožni venec. Kongreganist moj, saj te nihče ne sili, da moraš takoj prvi dan prebrati vse jagode celega rožnega venca. Poskusi najprej z eno desetinko, n. pr. »ki si ga Devica od svetega Duha spočela«. Predstavi si pri tej skrivnosti naslednje

slike: Angel prihaja v sobo k brezmadežni Devici, pri drugi zdravamariji, kako z visokim naslovom jo pozdravi (milosti polna), pri tretji, kako je ponižna Devica zatopljena v molitev, pri četrti, kakšno naročilo prinaša angel z neba (oznani ji učlovečenje druge božje besede), pri peti, šesti, sedmi, kake misli so prevevale dušo ponižne deklice Gospodove, ko zve, kako »velike reči ji je storil on, ki je mogočen in čigar ime je sveto«, da jo je namreč namenil za mater svojemu sinu. Misli, kako je Marija rekla »zgodi se mi po tvoji besedi« — in tedaj se je sklenila živa zaveza med nebom in zemljo itd. — Ko moliš žalostni del rožnega venca, »ki je za nas krvavi pot potil«: V mislih se postavi na Oljsko goro, in ko ti prsti drse po jagodah, glej v duhu, kako Gospod, gledajoč vnaprej vse svoje trpljenje, kleči na tleh, se bori s svojo človeško naravo, ki se je — popolnoma umevno — branila trpljenja, kako njegovo častitljivo in zmučeno obličje oblijejo kaplje krvi, težke, da padajo na zemljo, kako prosi Gospod nebeškega očeta pomoči, kako ga angel okrepča in mu h kelihu trpljenja prinese tudi kelih tolažbe itd. — Pri častitljivem delu: »ki je od mrtvih vstal«. Če pri tem stavku nič ne misliš, tudi v njem nič vsebine ne najdeš, pa je vendar veliko, veliko notri. Na vrtu Jožefa iz Arimateje je mrtvo truplo Gospodovo našlo začasni počitek, okrog groba zbrana straža podkupljenih in trdosrčnih vojakov, med nje pride neviden angel božji, ki kot kak mladenič odvali kamen, iz groba se pokaže Gospod poveličan in v svesti si, da je s svojo smrtjo zadal smrt človekovi duhovni smrti; kako se vstali Zveličar prikazuje in dopoveduje apostolom in učencem, da je resnično vstal itd. In vse te misli pa povežeš z eno, drugo zdravomarijo... in gledaš, kako Mati povsod spremlja svojega Sina. Se ti zdi, dragi kongreganist, rožni venec še suh, prazen, »privilegij starih ženice«? Mar ne obsega vseh verskih skrivnosti, ki jih mora znati, premišljevati in po njih živeti sleherni človek, še tem bolj kongreganist. Nogometiš misli vedno na nogomet, boksar na boksanje, plavač na plavanje — skratka, vsak sportnik na svoj sport, in ti, moj kongreganist, na kaj vse pa ti misliš. V službo Device-Matere si se postavil, ali ni prav potem, da misliš včasih pri molitvi rožnega venca, kaj si, in da si kot tak dolžan moliti to obče in vsepovsod razširjeno molitev, ki jo tolikokrat imenujejo laiški brevir: Kar je duhovniku brevir, to je laiku rožni venec. — Še nekaj bi povedal, kar bo bržkone izpadlo v tvojo nečast. Bili smo v neki družbi, in tam je mladi gospodični, ko je odpirala ročno torbico, padel na tla rožni venec. Kar začudil sem se, da taka gospodična, o kateri bi z vso gotovostjo trdil, da ni članica kongregacije, nosi s seboj rožni venec. Vprašal sem nato, če ga vedno nosi s seboj, pa mi je bilo rečeno, da ga samo ne nosi, ampak tudi moli. Tako! Posnemaj! Saj je tudi želja svete Cerkve, da se pogosto moli rožni venec (okrožnice Leona XIII!) in dober kongreganist bo upošteval kot zvesti sin svoje dobre matere-cerkve vsako njeno željo. — V srednjem veku je zelo cvetelo trubadurstvo. Plemiči so med brenkanjem na harfo opevali ljubeznivost, dobrotljivost in druge lepe lastnosti različnih gospa. Ob sklepu so vse te lastnosti ponavadi prenesli na Marijo. Bodi tudi ti, dragi kongreganist, trubadur v tem pomenu, da boš vsak dan ubiral ne strun harfe, marveč jagode rožnega venca, kjer se bo dvigala lepa melodija k nebeški gospe — tvoji zavetnici. Nulla dies sine linea — je rekel cesar Tiberij, Ti pa skleni: noben dan brez rožnega venca. *Omni die Laudem die Mariae.*

L. Božič

Ljudje govorijo: »Cerkev umira in kmalu bo njeno ime pozabljeno. Ne bo več kristjanov, njih čas je minil.« In ko ljudje tako govorijo, jih vidim dan za dnem umirati, cerkev pa stoji močna in oznanja božjo mogočnost vsem rodovom, ki si slede.

Sv. Avguštin.

Misli ob sv. Stanislavu

Svetniki vztrajno bude v nas zavest večne pomladi. Kdo ne bi hotel biti večno mlad! Ko bi bila to samo sanja, samo lepa pesniška zamisel, bi nas prevzela s hrepenenjem. Ali večna pomlad je resničnost, svetniki so njeni glasniki, vedno sodobni, nikdar zastareli, oni so izkušeni učitelji večne mladosti.

Sv. Stanislav je nam Slovincem še posebno blizu. Slovanska mati mu je posredovala življenje, na slovanski zemlji je tekla zibel. On je zavetnik zavoda na šentviškem polju pod Šmarno goro. Ne moremo presoditi, koliko fantov si je od njega izprosilo mir srca, zlahtnost značaja, vedrost in vztrajnost pri delu. Tudi ne moremo presoditi, koliko je uspeh te naše slovenske hiše odvisen prav od varstva sv. Stanislava. Moremo pa reči, da njegov zgled, njegov duh vabi vso slovensko mladino k svetosti.

Ali res kar k svetosti? Fant, mlad fant 20. stoletja, pa svetost! Zares, nočemo se šaliti: Zakaj se tako plašimo svetosti, že ob tem pozivu se več ne vstavimo, kakor da bi ne šlo za nas. Vse opravičeno trdim, da je največ krivde, ker je ta poziv preveč zameglen, mnogim nejasen in si za njim vse mogoče strahote predstavljajo. Kjer pa jasnosti ni, tam tudi svetlobe ni, ni napredka in seveda tudi svetosti ne.

Kaj meniš, da me pri mladem Stanislavu tako močno zajame? Ali ono surovo ravnanje bratovo na Dunaju? Zato ga pač pomilujem. Je tudi na Slovenskem kateri brat tako ali še bolj surov, pa trpeči sobrat še davno ni svetnik. Da je moral sam skrivaj bežati z Dunaja, tudi to za mladega fanta ni preveč prijetno, za nežnega Stanislava še celo ne. Vse take izredne okoliščine so nekaj drugotnega, za svetniško življenje gotovo ne kaj važnega. Menim, da bi bil sv. Stanislav tudi brez vseh izrednosti v svojem življenju ravno tako ljubezniva prikazen v svetniški vrsti, in da jih je veliko v nebeški slavi, katerih zemeljska pot ni poznala nobene zunanje izrednosti. In na to pot svetosti smo poklicani vsi!

Kaj je svetost? Nič drugega kot stalna skladnost svobodnih dejanj z Bogom. Sveto je vse, kar posnema božjo svetost v ljubezni do Boga, v skladnosti z voljo božjo in v sovraštvu do greha. Sveti so zato blaženi v nebesih, ker v vedni skladnosti z božjo voljo ljubijo dobro in sovražijo greh; sveti so ljudje na zemlji, ako stanovitno ljubijo najvišjo Dobroto in sovražijo greh.

Če nam je ta pojem svetosti jasen, potem nam je odprto vse ostalo. Potem je pač vseeno ali se odraža svetost v preprosti ženici, ki ni nikoli poznala kake izrednosti v svojem življenju, ali v osebi, ki so jo spremljale pogosto velike nenavadnosti. Take nevsakdanjosti nam le lažje odkrijejo notranjo popolnost, da postanemo pozorni. Vmes je pa dolga vrsta stopenj in v to vrsto moraš uvrstiti tudi samega sebe.

Jasno, da je svetost skoz in skoz svetla. Ona ne pozna mrkosti, melanholije, zagrenjenosti. Ona ni odurna, uporna razen proti grehu. Svetniki so sami blesteči ljudje; v njih bližini se je vsak tako srečno počutil. Kako je tovariše vleklo v bližino Stanislavovo, o don Bosku se ve, kako se ga je oklepala celo razposajena mladina, Martin Slomšek je bil sama ljudomilost; in sami vemo, čim bolj izžareva oseba pravo, resnično svetost, tem rajši smo v njeni družbi; ob njeni plemenitosti se krepí naša.

Vemo, kaj je svetost. Ni to delo enega dneva: utrditi svojo voljo, da je vedno pokorna božji. Iz te pokorščine, ki temelji v ljubezni, je zrastel sv. Stanislav. In v tem je njegova veličina in svetost. Bi še mogel reči, da nisi ti in jaz in vsi poklicani na to pot? Če se premnogi ne odzovejo, to ni noben dokaz!

K.

Otrok veselja

Sestre, začetek šolskega leta nas je zopet zajel v študijsko naše življenje, zopet se bomo ukvarjale s tem, da se nam to in ono razjasni, kar nam treba vedeti v velikem zamahu naših dni. — Je tudi močan izraz neutешenega hrepenenja naših duš, ta vsestranska vedoželjnost, to neprestano teženje po odgovoru na vsa premnoga, preraznovrstna vprašanja, ki se nam zastavljajo vsepovsod, kar naprej. — Pa tolikokrat domnevamo, da najdemo te odgovore bodisi v zgolj tvarnih vedah, ali pa segamo celo po učenih razpravah. — Nazadnje smo pa še vedno pred največjimi vprašanji, kjer zmučeni obstanemo, ker do teh odgovorov nam ne pomore nobena znanost in nobena še tako bistroumna filozofska razglabljanja. — Kaj pa potem? — Verujemo v otroštvo božje! — »Duha božjega smo prejeli, v katerem kličemo: ‚Abba, oče.‘«

Pred seboj zagledamo že vsem znano, ljubko svetnico Malo Terezijo Deteta Jezusa, ki je to otroštvo božje tako lepo in resnično pojmovala in tudi živela.

Tudi njo je v letih telesnega in duhovnega razvoja zajela nevzdržna želja, da bi vse vedela in bila o vsem poučena, kakor sama prizna v svojih zapiskih. Ta težnja odgovarja vsaki mladi duši in je ni treba potlačiti in zatreti. Nikakor ne. A lahko nam postane to povod do tiste obupne duhovne ošabnosti, do smešne, domišljave prevzetnosti, ko sebi tako ugajamo, če naravnost pravimo v morju problemov. — Lik Male svetnice nam izzove morda le rahel, malce pomilovalen nasmešek, češ: »Kaj nam bo ona?« In vendar nam prav Ona toliko modrega vé povedati, če ji le hočemo prisluhniti. Enkrat pravi tudi tole: »Vedno bolj spoznam to resnico, da čim bolj rase človek, tem preprostejši postaja. Najbolj preprost je pa otrok.«

Sestre, nam se je pa zdelo baš nasprotno: čim bolj zagonetne postajamo, tem bližje se zdimo višku popolnosti!

Da bi se nam razodela prava, resnična preprostost, ki je vsa enostavna v tem, da se zavedamo: b o ž j i o t r o k s e m. — Vse naše življenje in prizadevanje bo zadobilo pečat enotnosti, ki je značilna poteza zavesti božjega otroštva. — Ni to tako lahko in čez noč tega ne dosežemo. Je pa vredno, da se vztrajno poglobljamo v to miselnost, dokler nas vse ne prevzame. — Vodnica k temu nam bodi v vsej zmedbi naših dni izvoljenka božja, preljuba zaščitnica naše mladosti, Mala sv. Terezija. — Ona bo vžgala novo luč v naših dušah, ki bo odsevala nam morda nevede, v pogledu naših oči, da morda tako posveti še v duše sester, ki tonejo v temi...

Sreča božjega otroštva naj nas napravi za apostole srčnega veselja!

*

Apostoli veselja naj bi bile, ko pa dekliška duša na tihem in skritem toliko trpi?! Ali ni, kot bi bilo to naročilo v porog?! —

Mala sv. Terezija pravi, ona, ki res vé, kaj je skrito trpljenje: »Čim večja je bol in čim manj jo drugi opazijo, tem dobrotljivejša in ljubeznjivejša se mi Bog sam smehlja.« In zopet: »Vedno novih potov in možnosti najdem, da sem vesela in srečna in da iz bolester trpljenja črпам korist. Zakaj onim, ki Boga ljubijo, služi resnično vse k dobremu!« In še: »Prav zato mi pošilja Bog toliko trpljenja, ker sem tako trpljenja zmožna.« K trpljenju nagnjeno in trpljenja zmožno je pa res v posebni meri ravno dekliško srce. Boleča resnica je to. —

V Atenah, na sloviti akropoli, lahko občudujemo slavne ostanke grških svetišč, in eno teh svetišč nosi edinstveno lepe sohe karijatid. — Ze Grki, ki so proslavljali lepoto in dobroto, so umeli upodobiti lik žene, tako plemenito in dostojanstveno sveto breme noseč. Toda krščanstvo gre dalje. In našo ljubo svetnico, Malo Terezijo D. J., vidimo, kako ovija in pokriva križ trpljenja z rožami veselja. — Sama pravi: »Ako skušamo sprejeti križ kot svojo najdragocenejšo last, potem nam bo postal, čeprav težak in boleč, najčistejša radost, ki jo more okusiti človeško srce.« — Kaj pač vé tisto srce, ki ni še nikdar bilo zares trpeče? ... Zato je tako res, da se le tisto lice more prav svetlo nasmehniti, preko katerega so šle že tudi mračne sence trpljenja.

Največja Ljubezen je bila križana, da nam tako razodene ves blagoslov trpljenja. Drugače ne bi mogli nikdar doumeti, kaj je križ, in še manj, da ravno križ odrešuje: nas in po nas še druge.

Ljubeznjiva naša svetnica, naj se še me smehljamo, ko nas skrita bol trpinči, in naj še me tesno privijemo svoje trpljenje h križu, da bo iz vsake bolečine vzcvela vobjiva roža najčistejšega veselja!...

*

Teh rož pa nočemo hraniti zase, zakaj sv. Terezija D. J. pravi: »Prava ljubezen ne more ostati skrita in zaprta v sreč, Nihče ne prižiga luči da bi jo postavil pod mernik; ampak zato, da vsem v hiši sveti. Prav gotovo ne bomo nikdar dosegli kaj dobrega, če bomo pri tem sebe iskali.«

Sestre, te nevarnosti se morda marsikatera izmed nas niti ne zaveda, da trpkost trpljenja tako rada dekljiško srce zagreni, da je potem kar zakrknjeno v lastni boli. — Zopet vzklika sv. Mala Terezija: »O, kak mir preveva dušo, ko se je dvignila nad svoja naravna nagnjenja! — Če moje srce resnično Boga ljubi in Mu je odkrito vdano, potem se vedno bolj in bolj razširja, da more vsem, ki so Njemu dragi, izkazovati tem več ljubezni. Medtem ko vsaka sebična ljubezen tesni in služi le samoljubju.«

Dobri bomo postali le, če nam je lastno trpljenje vzbudilo vse čute za trpljenje naših bližnjih. — »Če pa hočem izkazovati dejansko ljubezen, deluje Jezus sam v meni,« pravi sv. Terezija D. J., »in čim tesneje je moja duša z Njim združena, tem večja je moja ljubezen do sester. V tej ljubezni lahko prenašam vse napake bližnjih, lahko vse njih pogoške opravičujem. Moja sodba postane tako vsa mila in prizanesljiva in veselim se vsake kreposti, ki jo opazim na drugih.«

Zorimo, sestre, v resnično katoliške osebnosti, in vsak dan naj nas iskreneje k temu vzgaja velika duša Male sv. Terezije D. J.!

M. J.

Vreča biserov

Poznate že morda pripovedko o človeku, ki je stal s polno vrečo ob morju: segal je v vrečo in metal kos za kosom iz nje v valove. Ko je imel poslednji kos v roki, ga je pogledal: bil je biser.

Niso naši dnevi podobni biserom?

Pač vsak je že doživel, kaj je čas: pomladi si se vračal z izleta; na nebu je zahajalo sonce, pa tudi v duši se ti je zdelo, da ugaša neka luč; bil si ves vesel in obenem te je bolelo srce: »Lepo je bilo«, in: »Minilo je. Prav tako ne bo nikoli več.«

Drugič si prišel v težak položaj. Če bi mogel zaklicati času: »Postoj!«, bi se mogel rešiti, pomagati si; toda čas teče, ne ustavi se, in ti prinese zlo, ki ga nisi mogel več odvrniti. Leto za letom, pride in mine. Trenutek? Enako. Drug za drugim teko, in se z vprašujočim pogledom obračajo k nam: »Si bil na mestu?« »Tvoje delo ni izvršeno?« »Si izpolnil dolžnost?«

Navadno se tega ne zavedamo. Le ob letu, ki je kot mejnik, se malo ustavimo, z eno samo mislijo pregledamo pot za seboj, obsežemo del, ki nas še čaka. V vsaki duši se pri tem nekaj oglasi: dobro, če ta glas ni podoben spoznanju: »Joj meni! Vrečo biserov sem zaigral!« —

Vsak dan, vsak trenutek nam zastavi zdaj tako, zdaj drugačno nalogo: ne mislim pri tem le na dolžnost (n. pr. študij), temveč tudi na zahteve, kot je n. pr.: Utrujen si. Zdaj je čas za primeren oddih in razvedrilo.«

Ta naloga se nam včasih zdi tako neznatna, da jo skoraj pregledamo; tako lahka, da se ji zasmejemo: »O, ti boš pa tudi kasneje kar mimogrede rešena!«, ali pa težka, in se ji z nevoljo ognemo: »Ti pa kar počakaj, da bom bolje razpoložen.« Toda — trenutek je minil, naloga je ostala — in naslednji trenutek stojita pred nami že dve.

Tudi to ste gotovo že slišali: »Ker si bil v malem zvest, te bom čez veliko postavil.« Velika resnica je v teh besedah: Kdor je preslab ali prelen, da bi dvignil slamnato bilko, ta ne bo zmogel težkih brun; kdor s skromnimi sredstvi dobro gospodari, bo tudi z bogatimi prav ravnal.

In končno: »Noblesse oblige.« Kot denar je že obrabljen ta beseda, in vendar je še vedno veljavna.

V listinah smo označeni kot »rim. kat.«, ali smo — kar Bog daj — res: katoliška mladina: otroci velike in svete matere, udje telesa, ki mu je glava naš Gospod Kristus? Vem, da poznate zgodovino Cerkve in otrok, ki so jo odlikovali s svojim življenjem, ki je bilo delo in molitev. Bomo mi v času, ki s tako kritičnim očesom in tolikim pričakovanjem gleda vprav na nas, odpovedali? Povzročili z zapravljenostjo mladostjo, izgubljenim življenjem, sramoto imenu naše velike družine — in s tem tudi svojemu imenu? Ne, mi ne bomo metali biserov v morje!

Vera

Taborenje DMK nižješolcev

(Sv. Jožef, Ljubljana.)

Zaprla so se za nami šolska vrata, z njimi so se tudi zaključili redni kongregacijski sestanki. Prišli so še veliki šentviški dnevi, ko je vsak v dnu srca zaslutil velik pomen kongregacije za svoje duhovno življenje in jo zato z vsem žarom vzljudil. Sedaj v počitnicah pa naj bi se kar tako za tri mesece razšli na vse vetrove. Ne, ne kaže nam! Zato nam je p. voditelj rekel: »Fantje, kdor ima kongregacijo rad in kdor more, naj gre z nami!«

Pa smo šli v Poljansko dolino, kjer so doma ljudje velike moči in močne volje. Nekateri peš, nekateri na kolesih smo prispeli na Visoko, kjer stoji Tavčarjev grad, poln zgodovinskega čara, ki nam je znan iz njegove kronike in iz obiska gradu. Ne dolgo in že se je zableščalo v solncu šest šotorov, postavljenih v nalahno ukrivljeni črti. Sredi tabora je na visokem drogu ponosno vihrala kongregacijska zastava. Enaka, le manjša zastavica je krasila vsak šotor posebej. Naš domek je stal. Prinesli smo si še debelo natlačene slamnjače, uredili notranjost šotorov, postavili kuhinjo in mrežo za odbojko — pa je tabor dobil lice, ki ga je ohranil skoraj tri tedne.

Ko je vsak spravil svoje stvari pod streho, smo se začeli razgledovati po okolicah. Na treh straneh je taborišče obdajal prijazen gozdič. Ob strani je žuborel mrzel potoček, ki nam je dajal izborno pitno vodo. Pred nami, na drugi strani Poljanščice, se je v lepem loku dvigalo blegaško gričevje. Pogled nam je vedno znova uhajal k prijazni cerkvi sv. Volbenka, z njenim enostavnim, a vseeno mogočnim, nepozabnim pročeljem. Res kraj, kakor ustvarjen za taborenje. V bližnji goščavi smo že zaslutili v nas uprto oko sovražnega Indijanca in vsak je že izgrebel svoj tomahavk, da se v boju pomeri s svojim tovarišem. A dobri Old Shaterhand bi najbrž nikoli ne prišel živ z divjega zapada, če bi svoje podvige podvzel vse kar tako na lastno pest brez reda in načrta. In tudi mi smo le predobro spoznali, da bi se naše taborenje predčasno zaključilo v mržnji in razočaranju, če ne bi med nami vladal red in požrtvovalna prijateljska ljubezen. »V potoku se kamenček ob kamenčku obrusi,« nas je učil naš voditelj. Tako smo se tudi mi medseboj veselili v taborni disciplini, da smo se znali odreči svojim željam na ljubo skupnosti in da smo radi prevzemali naše dolžnosti, ki jih je od nas terjalo družabno življenje. Včasih, posebno v začetku, je bilo to hudo; a le na ta način smo mogli postati deležni duhovnega veselja, o katerem govori že apostol, ko pravi: »Kako prijetno je, če bratje prebivajo skupaj.« Pa tudi vsega veselja in prijetnosti, ki so združene s taborenjem, smo mogli biti v polni meri deležni le na ta način, saj je taborni red za vsa opravila predvideval najbolj primeren čas. Tako pa je bilo dobre volje na mernike in tudi dež, ki nas je dva dni močil, je ni mogel pregnati.

Voda za kopanje je bila idealna. Topla in imela je pravo globino. Stari plavači so jo vsak dan krepko bical s svojimi sunki. Pa tudi precej onih, ki so imeli v početku svet strah in spoštovanje pred vodo, so ob koncu taborenja že znali plavati, celo nekoliko bolje kakor kamen. Odbojka je vedno prijetno razburila duhove pa tudi mišice. A človek je ustvarjen za delo. Medtem ko so se drugi zabavali, so pa dežurni delali v kuhinji in čarali, dokler niso pričarali izbornega kosila. Drugi so vlačili skupaj suhljad. Seveda so se pri tem opraskali, da je usmiljena lekarna morala celiti njih častne rane. Sploh je bil gozd zelo priljubljen.

Tako je ves dan mineval v veselju in zdravju. A najlepši trenutki so bili zjutraj, ko je čiste duše prihajal obiskat njih stvarnik. Nebeška hrana nam je bila v oporo ves dan in najgloblji vir veselja. Zvečer pa smo se zbrali okrog tabornega ognja k molitvi rožnega venca. P. voditelj je govoril svojo taborno besedo. O prijateljstvu je govoril in o veselju. Njegova beseda nas je prevzela, njegov »Dajte fantje...!« nas je bodril k ljubezni. In če kaj čez dan ni bilo v redu, smo se pokesali; njegova beseda nas je zadržala, da drugi dan tega nismo več storili. V mirni večer, pod svetle zvezde je splavala čudovito iskrena pesem Salve Regina. — Nato smo šli k počitku, vse je bilo mirno, le straža je bdela nad nami.

Tudi dva izleta smo napravili: na Bukov in Črni vrh ter na Blegaš. Z Blegaša smo imeli čudovit razgled na vse naše planine. Pa tudi tužne Primorske, ki smo jo gledali le pol ure od vrha oddaljeno, smo se spomnili v bratski ljubezni.

Še posebej smo romali pod večer na Bukov vrh: tam je bil govor na gori in rožni venec, nato smo stopili v cerkvo. Kako je bilo tam in kaj smo molili strunjeni okrog oltarja žalostne Matere božje, ki ga je razsvetljevala edina žepna žarnica, tega pa nič ne povem... Kakor vršiček rožmarina nam je ostal ta spomin —

Nič na svetu ni trajnega. Tako je tudi taborenje minilo. Žalosten je bil pogled na podre šotore. A v srcu nam je odmevalo veselje minulih tednov. Se zadnjikrat smo zapeli Salve Regina, nato pa smo ob pozdravu vse čete sneli taborno zastavo. — Z zahvalo Bogu in Materi Mariji smo se veselo poslovili od prijaznega kraja. Saj pridemo drugo leto zopet — in še več nas bo.

Kaj pa Ti...?

Razmišljanje na Vse svete

Svetnike kličemo na pomoč. Po njih se imenujemo. Sklanjamo se pred njih podobami. Občudujemo jih. Zavidamo jih. A ne učimo se ne pri njih.

Kako spretno nas zlodej uverja, da so svetniki le še v nebesih in da jih zemlja več ne rodi.

Vsa naša majavost in neodločnost pa je brez podlage, ker je Jezus že vnaprej dejal: Bodite popolni kot je popoln vaš nebeški Oče.

Svetnik ni lesketajoča se, a mrzla alabastrna vaza na rajski mizici.

Človek je, iz mesa in kosti, ki ima vse naše želje in strasti.

Toda ta človek veruje, da je čista resnica evangelijski, ki ga je slišal. To veruje trdno kot jeklo in vroče ko plamen.

On ne misli, da je Bog govoril zato, da bi ne povedal ničesar, ali da bi kaj drugega povedal kot to, kar je.

On ne misli, da je Bog-človek lil solze in kri tjavendan, zastonj.

Svetnik je človek, ki misli resno o Bogu in se vede do njega kot do Boga, najvišjega Gospoda vseh stvari.

Resno misli o grehu, peklju, milosti, o molitvi, kesu, Evharistiji in križu.

Svetnik je človek, ki resno sodi o vseh ljudeh, ki so ustvarjeni po božjem obličju in za Boga.

Stvarno umeva njih življenjsko dramo, oni strahotni boj za da ali ne, ki terja zanj Bog vsakogar, sužnja in kneza.

Svetnik živi za Boga in za ljudi: zanje daruje svoje življenje in svojo smrt.

Svetnik je, kdor veruje, da je to res.

Frère Gris

Katoliške besede

Armatura fidei

Kar oddahnil sem se, ko sem jih čital. Govorila sta jih Motta, švicarski delegat, in pa De Valera, predsednik katoliške irske republike, v Ženevi, na zborovanju Zveze narodov. Govorila sta vsak v imenu svojega naroda, pa tudi v imenu katoličanov vsepovsod. Prečitaj jih pazno — saj do sedaj jih nisi mogel — in jih premisli! Pa hvaležen bodi zanje in zavest imej, da je možato in častno povsod, tudi v pisani družbi, izpovedati jasno svojo vero!

Motta je v svojem govoru izjavil:

»Ta komunizem (t. j. ruski) je na vseh poljih — na verskem, moralnem, socialnem, političnem in ekonomskem — najbolj absolutno zanikanje vseh idej, ki so naša substanca, od katere živimo. Večina držav prepoveduje že čisto navadno propagando komunizma, vse pa jo smatrajo za zločin proti državi takoj, ko skuša preiti iz teorije v prakso.

Sovjetski komunizem se bori proti verski ideji in proti duhovnosti v vseh oblikah. Lenin je primerjal vero z opijem. Svoboda vesti ni drugega kot videz. Verski služabniki nimajo pravice do izkaznic za prehrano. Svetišča so zapuščena in razpadajo. V Moskvi je bilo 500 cerkva in kapel, ostalo jih je še 40. Krščanske cerkve vsega sveta trpijo v duhu in mesu vseh onih, ki, tam doli, izpovedujejo svojo vero v Kristusa.

Komunizem razdira družino; ubije vsako privatno inicijativo, vzame osebno svobodo, organizira delo v oblike, ki jih je težko ločiti od prisiljenega dela.«

A komunizem ni samo ruski pojav; ekspanzivnost je bistveni del sovjetskega programa svetovne revolucije: »Če se komunizem temu odreče, zanika sam sebe, če se ne odreče, je pa nas vseh sovražnik, ker nas vse ograža ...

Računamo na podporo vseh držav, kadar bo šlo za to, da preprečimo, da bi Ženeva postala žarišče razdiralne propagande. Mi bomo stali na straži. Taka je naša dolžnost. Za danes nam zadostuje, da Rusija ni mogla vstopiti v Zvezo narodov s soglasnim 'da', v pozabljenju svoje preteklosti in z zmagoslavnimi venci.«

V svojem govoru je Motta opozoril na to, da bodo morali v Ženevi sovjetski odposlanci odgovoriti na marsikatero vprašanje. »In predvsem, ko se bodo sovjetski odposlanci prikazali v Ženevi, upamo, da se bodo dvignili glasovi, ki bodo zahtevali v imenu človeške vesti izjav njihove vlade. Pokazali bodo na njeno brezbožniško propagando, ki ji ne pozna enake zgodovina človeškega rodu in ki žali in žalosti vse krščanstvo in vse one, ki verujejo v Boga in njegovo pravičnost.«

De Valera je pa posebno poudarjal absolutni primat verskega nad političnim: »Nobena pozitivna politika ne more prezreti onega, kar je namen človekovega bivanja na tej zemlji. Sto in sto milijonov kristjanov, v imenu katerih je govoril Motta, verujejo, da ves smisel življenja človeku vzame, kdor mu vzame vero. Če se izloči vera iz človeškega življenja, zgubita etika in morala svoje sankcije, ki ju varujejo pred pritiskom individualne in socialne lakomnosti. Navadno spoštovanje nekega abstraktnega ideala ali abstraktnih načel mora nujno podleči napadom silnih človeških strasti, tem bolj, kadar manjka pomoči nadnaravnega nagiba. Naša vsakdanja skušnjava nam to resnico potrjuje.

Kristjani so prepričani, da samo eno sredstvo more prinesiti mir med ljudi, in to je pokorščina napram prvi zapovedi, ki zapoveduje medsebojno ljubezen iz ljubezni do Boga.

Če bodo krščanski narodi zgubili zaupanje v Zvezo narodov kot nositeljico miru, potem bo morala napovedati konkurz.«

To so besede!

L.

Pesem najmlajših

*Gospod, glej mi smo kot vihar nemirni,
ki kopru, kdaj v marčevske bo svite
čez prst dehtečo vzvaloval in speče
kali vzbudil: »Vstanite, oj, vstanite!«*

*Kakor otroci vriskamo čez zemlje,
in Mati — Cerkev sveta — v naši sredi.
Glej, Mati, čakamo na svete hiše,
da klonemo zvestó tvoji besedi.*

*V nas ni trohnobe. V rakve nismo legli,
in zdaj že davno, davno so sprhnele.
Pred nami ni megle, so jasne luči
in pa vabeče zarje razplamtele.*

T.

Kdo bo razširjal kongregacijski tisk, če ne kongreganist?

Si storil kaj za Koledarček in »Našo Zvezdo«?

Kako sem postal katoličan

Košček človekove usode.

(Iz nemščine prevedel St. Čel.)

Na mnogo krajih, kjer sem zadnja leta predaval, so me ponovno in silno prosili, naj pripovedujem, kako se je vendar zgodilo, da sem, majhen dvanajstleten protestantovski razposajenček, zapustil svojo domovino, daljni otok Island, da bi študiral v daljnem in širnem svetu in kako sem potem celo katoličan postal.

Z veseljem sem ustrezal tem prošnjam in na ta način se je zgodilo, da sem ravno to zgodbo moral ponavljati večkrat kot vse druge. Za to so se namreč moji poslušalci še posebno zanimali.

Končno se mi je tudi nudilo veliko prilik in z več strani, da bi ta odlomek iz svojega življenja ne le ustno, ampak tudi pismeno podal.¹

V mojih knjigah o Nonniju lahko berete, da sem svojih dvanajst let mladosti — vseskozi srečnih — preživel pri svojih starših na severnem Islandu. Bil sem protestant kakor vsi moji rojaki. Takrat je sicer bil na Islandu katoliški misijonar, a je bil edini katoličan na celem otoku. Niti prvega konvertita ni bilo še tu.

Vzrasel sem kakor divja roža v božji naravi, sredi med ponosnimi islandskimi gorami, blizu atlantske obali.

Vzgojen sem bil po načelih večine islandskih družin, namreč v kar največji prostosti.

V tej deželi puščajo otroku čim več svobode, po navadi, ki so jo že davno Normani prinesli v deželo. To pa ne zato, da bi bili nevzgojeni, ampak, da bi se naučili sami si pomagati in tako čim prej prišli do neke samostojnosti.

Zato ne vlačijo ter ne pehajo otrok sem in tja kot bitja brez hotenja in ne nadzorujejo jih pri vsakem koraku. Hočejo, da se otroci v svojih težavicah znajdejo sami in se brez tuje pomoči naučijo pomagati si.

Razume se, da ima ta svoboda svoje meje. Z največjo strogostjo zahtevajo od otrok pokorščine in lepega vedenja. Na to strogo pazijo. Kakor rečeno pa puste otrokom pri tem dovolj prostora, da se razgibajo v njem.

Seveda nisem jaz, mali paglavec, v ničemer nasprotoval tej vzgojni metodi. Tako sem torej rasel in pri sedmih letih sem bil že telesno dobro razvit.

Umetnosti jahanja, katere na Islandu ne more pogrešati ne staro ne mlado, sem se v tej dobi učil. Oče mi je podaril krasnega majhnega konjička, nalašč za jahanje. Bil je sneznobel in se je imenoval Grani, prav tako kakor slavni konj, ki je nosil Siegfrieda, onega, ki je zmaja ubil.

Po mili volji sem jezdaril na varnem Granijevem hrbtu po okolici. Mnogokrat sem jezdil čez drn in strn, čez hrib in dol in sem obiskoval pristave, ki so bile v bližini, kjer so me vedno najljubezniveje sprejeli.

Celo svojega bratca Mannija sem včasih smel s seboj vzeti. Takrat se je usedel za menoj na Granijev hrbet in trdno tičal v »sedlu«, tako namreč, da se me je z malimi ročicami trdno oklenil.

¹ Pri tem majhnem opravilu pa sem moral premagati neko težavo: nekaj dogodkov, o katerih tu pripovedujem, in sicer slovo od matere, prihod v Kopenhagen in dr., sem namreč že opisal v svojih knjigah »Nonni« in »Mesto ob morju«. Upam, da s tem, če to še enkrat opišem, ne bom bravcem preveč nadležen, ker se bom potrudil, da bom mesta, ki tu pridejo v poštev, podal v drugačni obliki in bolj podrobno. To mi ne bo težko, ker v svojih knjigah, kjer sem opisoval svoje prigodbe, še daleč nisem napisal vsega, kar bi mogel. Zato bom pa tu navedel tiste podrobnosti, ki sem jih tam izpustil. Upam, da bom tako preprečil mučno ponavljanje.

Vendar pa niso bile jahalne ture po krasni deželi najino edino veselje; stanovali smo vendar ob morju. Prav pred našo rodno hišo je ležal veliki Atlantik. Umevno torej, da smo imeli tudi svoj čolniček.

Brez ovir s strani staršev sem smel veslati in jadrati po veliki luži. Tako sem jadriral ali veslal ven na krasno morje, sam ali pa tudi skupno z bratcem.

Večkrat nama je pri tem grozila nevarnost. To so tudi starši dobro vedeli. Vendar nama teh izletov niso nikoli prepovedali, ker take nevarnosti tedaj niso veljale za zadosten vzrok prepovedi.

Vseeno sem nekajkrat padel v slano vodovje. Lahko bi utonil. Končno sem pa le vedno odnesel življenje.

Nekoč sva z Mannijem napravila krasno vožnjo s čolnom. Najin čoln je zgrabil močan tok in ga nesel na odprto morje. Prineslo naju je v sredo velikega tropa orjaških kitov. Pa tudi tedaj sva mogla potem vzklikniti: »Konec dober — dobro vse!« — Bila sva rešena in sva doživela zopet eno, sicer nevarno, a resnično lepo pustolovščino.

Ali moremo tej prosti vzgojni metodi reči neprevidnost ali lahkomiselnost? O tem ne bom jaz presojal. Samo na splošno morem reči, da se na Islandu zgodi manj nesreč, kakor kjerkoli drugje, kljub veliki prostosti, ki jo uživajo islandski otroci. Naj bo že kakor hoče, potepal sem se tako okrog, dokler nisem dosegel osmega leta. Vedno sem bil svež in vesel, srečen in čil.

Nisem še hodil v nikako pravo šolo. Edine učne ure sem imel pri materi; pripovedovala mi je veliko lepega in zelo poučnega. Pri tem ji je zvesto pomagala moja nekaj let starejša sestra Bogga. Vendar se pa brati še nisem naučil. Kmalu bi bili začeli s tem važnim predmetom.

Po srečnem naključju pa sem si to umetnost prisvojil na svojo pest, ne da bi mati o tem kaj zvedela.

Bilo je tako:

Nekega dne mi je dal tovariš, mojih let, z imenom Arni, zavrnan listek papirja in mi rekel: »Nonni, brž teči k sestri Boggi in ji daj to. Povej ji, da ji jaz pošiljam.«

Tekel sem, kolikor so me nesle majhne nožice, k svoji sestri, ji izročil papir in povedal, da ga je dal Arni.

Bogga ga je razgrnila, ga nekaj časa pazljivo gledala, nato pa je prasnila v silen smeh.

Zelo sem se začudil, da more košček papirja tako učinkovati in sem vprašal sestro, zakaj se vendar tako smeje.

»Ker mi je Arni tako smešne stvari pisal,« je odgovorila.

Nisem se mogel iznebiti presenečenja in prosil sem jo, naj mi vso stvar podrobno razjasni. Res je to storila, in sicer tako, da mi je skušala natančno razložiti, da je mogoče s pomočjo skrivnostnih znakov prenesti svoje misli na papir.

Hotel sem to na lastne oči videti. Pokazala mi je papir. Natančno sem pogledal, pa nisem našel na njem nobene misli. Videl sem le črne črte in pike, kakor če bi muha romala po papirju sem in tja.

Vse se mi je zdelo čudež in prosil sem Boggo, naj tudi mene nauči teh znamenj. Res se je tega lotila, in s pomočjo še neke druge devetletne prijateljice se mi je posrečilo, da sem se v razmeroma kratkem času naučil brati in pisati.

Ko sem končno znal brati, me je zgrabila neka druga, nova, prav posebna strast. Polastila se me je namreč nenasitna strast branja.

Sedaj nisem več toliko zahajal ven, ampak sedel sem odslej rajši doma in bral knjigo za knjigo. Oče je imel majhno knjižnico. Dovolil mi je, da preberem vse knjige, kar jih je bilo.

Sedaj sem bral in bral, ne le podnevi, ampak včasih z največjim veseljem globoko v noč. Tako sem bil vnet, da sem nekoč bral celo ljubo noč.

Zvečer sem legel z neko napeto knjigo v roki in sem čital kar naprej, do jutra. To mi je bilo mogoče, ne da bi koga pri tem motil. Spal sem namreč sam v svoji sobici pod streho, ravno nad spalnico staršev.

Luči mi ni bilo treba prižigati, vsaj poleti ne, ker so poletne noči na Islandu ravno tako svetle kot dan. Saj je sonce skoraj celo noč na nebu.

Kakšne knjige sem pa bral? Vse najrazličnejše. Poslušajte in strmite! Celo s Homerjem in Vergilom v islandskem prevodu sem se poskušal, čeprav nisem veliko razumel. Oče mi je pa rekel, da spadajo ta dela med najslavnejša na svetu. Tedaj sem vendar moral poskusiti, da se tudi z njimi nekoliko seznanim.

Nadalje sem bral tudi perzijsko-arabske čarobne pripovedke »Tisoč in ena noč«. To je šlo lažje. Potem sem se poglobil v sijajne islandske »Sage« iz zlate dobe islandske literature. Na mojo mlado dušo so napravile neizbrisen vtis. Celo z edinstvenimi »Edda« pesmimi sem se hotel seznaniti. Š svojjo globoko poezijo so me čisto prevladale, čeprav sem le bolj slutil kot razumel njih zlato vrednost.

Nato pa je prišla na vrsto knjiga, ki je na moje srce naredila najgloblji vtis in je mojemu notranjemu življenju očrtala čisto novo smer. Bil je to lep odlomek iz svetovne zgodovine italijanskega zgodovinarja Cantù. Knjiga je bila prevedena v moj materni jezik in v lahki, ljudski obliki pisana.

V tej knjigi so bili čudoviti opisi evropskih krajev in ljudi. Bral sem jo dvakrat v silni nestrpnosti in s pravo strastjo. In ko sem jo preštudiral, se mi je tisti hip odprl čisto nov svet.

Prvič v življenju sem tedaj zvedel, da so poleg Islanda na svetu še druge zemlje. Do sedaj mi je bil Island ves svet. Sedaj pa se je moj razgled zelo zelo povečal.

Tam onkraj velikega morja, silno daleč, naj bi bilo še veliko ljudstev in dežel, ki so še veliko večje in lepše kakor moj rodni otok. Da so tam narodi, ki so še veliko mogočnejši in starejši kot pa naš islandski rod! To mi je bilo novo in neverjetno.

Tam je Skandinavija, Angleška in Nemčija, Španija, Avstrija, Francija in Italija in še mnogo mogočnih držav. Na Angleškem je velikansko mesto z imenom London. Tam prebiva več ljudi kot na vsem Islandu!

V Nemčiji je slovita reka Ren. Teče med cvetočimi vinogradi in ljubkimi grički, po katerih samo grozdje rase. Na vsakem griču stoje trdnjave in gradovi. Na vsak način moram priti tja!

V Franciji je mesto Pariz. To je eno najslavnejših svetovnih mest. Tam je živel veliki vojskovodja in junak Napoleon. Tudi Devica Orleanska je živela v Franciji.

V Avstriji je toliko narodov, da bi jih komaj seštel. V Italiji je Rim, najslavnejše mesto na svetu. In tam je bazilika sv. Petra in druge krasne stavbe. In sonce nam tako pripeka, da ljudje porjavé in njih lasje počrné. — V Španiji je čaroben grad Alhambra in tudi tam je veliko rozin in sladkega vina.

Kratkomalo, ta prekrasni svet tam zunaj me je prevzel in to iznenadenje je počasi prehajalo v strastno, brezmejno željo, da bi odpotoval v ta daljni svet. Hotel sem ta čudesa videti na svoje oči in osebno spoznati dežele in ljudstva tam zunaj.

Moj domači otok se mi je zdel sedaj daleč izven obljudenega sveta. Saj je tudi v resnici ležal na koncu sveta, prav gori na robu polarnega pasu na severu kakor izgubljenec na skrajnem severnem koncu Atlantskega morja.

Da, tja ven moram brezpogojno. Videti moram te mogočne države in neštevilna ljudstva. Tako močno je postalo moje koprnenje, da se ga nisem mogel več znebiti. Noč in dan sem mislil na to. Mislil sem in pretehtaval, kako bi mogel uresničiti svoj veliki načrt.

(Nadaljevanje.)



KONGREGACIJSKI OBZORNIK

† **Franci Kroepej**
abiturijent-bogoslovec.

Čudna so božja pota. Dne 18. avgusta smo se poslovili od dobrega tovariša in kongreganista Francija Kroepeja. Kar osupnili smo, ko smo zvedeli o njegovi tragični smrti na Mrzli gori.

Marija te je hotela, dragi Franci, k sebi za svoj veliki praznik Vnebovzetja. Odšel si vesel v njeno naročje. Vedel pa si, da je treba za tako pot priprave, zato si še prej prejel sv. zakramente. Postati si hotel duhovnik božji, pa Bog ti je drugače odločil. V najlepši mladeniški dobi te je poklical k sebi.

Kot dijak si bil vzor vsem drugim. Nisi silil v ospredje, toda vendar si bil dober Marijin vitez. Dokončal si humanistično gimnazijo v Mariboru. Ljubezen do naših planin te ni pustila doma. Šel si od nas večkrat, toda sedaj za vedno. Kaj pravim, za vedno? »Saj križ nam sveti govori, da vidmo se nad zvezdami.« Tovariši, s katerimi si bil v stikih, so se poslovili od tebe. Pri domu so ti zapeli ono znano »Al' prijatlja sem nazaj nikdar več ne bo«. Dolg sprevod, v katerem je stopalo 16 duhovnikov in 9 bogoslovcev, je pokazal, kako si bil priljubljen. Med igranjem godbe se je sprevod pomikal k cerkvi, kjer je opravil žalno sv. mašo mil. g. arhidijakon konjiški Franc Tovornik, ki ti je spregovoril tudi nekaj besed v slovo. Predočil te je dobrega kongreganista in vernega katoličana. Spregovorila sta še tvoj profesor g. Šedivy, ki te je v vznesenih besedah pohvalil kot zelo resnega in vestnega dijaka, in tvoj tovariš-sošolec; ob grobu smo pa zapeli »Spomladi vse se veseli«.

Dragi Franci! Drag nam bo spomin nate in tvoje ime bo ostalo v kongregacijski knjigi. Prosi pa pri Bogu za nas, tvoje zveste prijatelje. Moliti bomo tudi mi zate; to je naše cvetje na tvoj grob.

† **Lojze Golobič.**

V Ljubljani je umrl 29. septembra urednik »Slovenca« g. Lojze Golobič. Zakaj ču-timo dolžnost, da se ga spomnimo tudi v našem listu in priporočimo kongreganistom? Ker je bil rajni g. Golobič navdušen kongreganist, ker je bil sotrudnik Naše zvezde, ker je bil v delu in življenju svetel zgled plemenitega moža. Njemu je bil zopern človek dvojnega obraza kot je lepo zapisal v lanski

8. številki našega lista. V svojih povestih, črticah, člankih, v osebnem občevanju, povsod je s svojo bogato, razgibano in solnčno duševnostjo osrečeval in vedno klical k doslednosti. Sam je bil vzor doslednjega, katoliškega inteligenta. Njegova topla beseda je bila vedno izraz njegovega lepega značaja. Težko pa je prenašal človeka, ki je bil lep v besedi, pa grd v dejanju! Za take je imel navadno izraz — šleva. — Če prebiramo njegova dela, se nam odkrije, da se je g. Golobič tako visoko dvignil, tako izoblikoval svojo osebnost v resnem delu, v velikem dušnem in fizičnem trpljenju ter zanositem idealizmu. Vedno pa je bil naslonjen na večne vrednote in iz njih črpal moč za svojo duhovno rast. V tem je skrivnost njegovih uspehov, njegove vedrosti, njegovih zmag. V tem je tudi naš sodoben učitelj! K.

Zborovanje avstrijskih D. M. K. v Grazu, 10.—13. julija 1934. — Komaj sem izstopil na kolodvoru, sem jih že zagledal: v svojih belih in modrih barvah so stali na peronu in pričakovali goste z vseh strani. Ko so me zagledali, sta takoj prihitela dva fanta, mi odvzela prtljago in me spremila na stanovanje. Stanovanje so mi preskrbeli pri starših nekoga kongreganista: svojo posteljo mi je odstopil. —

Kongreganisti so prišli z vseh strani, nekateri tudi s posebnimi avtobusi od onkraj Dunaja. Prihajali so s svojimi zastavami in praporji, s kitarami in piščalkami, vsi uniformirani: 1136 fantov in 52 voditeljev. Ko so korakali v četverostopu skozi mesto ob udarcih glasbe in udarne pesmi, ob vihranju zastav in praporjev, sredi vzklikov: M. K. Heil! — disciplinirani in navdušeni, sem si želel: še ti da bi bil zraven, prijatelj! Ko bi doživel to mogočno manifestacijo kongregacijske misli, bi bil še bolj vesel svoje M. K. in bi jo še bolj ljubil. Že prvi dan so fantje napolnili graško stolnico, drugi dan je stal med njimi tudi deželni glavar v štajerski narodni noši in pri skupnem obhajilu je pristopil prvi k sveti mizi... Na slavnostni akademiji pa jih je nagovoril: Pozdravljam Vas kot deželni glavar in Vaš sokongreganist... Tudi g. knezoškofof graški je spregovoril: Dragi sokongreganisti... Kot kongreganist je pozdravil telegrafično zborovalce tudi avstrijski zvezni predsednik Miklas in tedanji naučni minister Schuschnigg.

Predavanja so imeli večinoma sami kongreganisti: Liturgična vzgoja, duhovne vaje, ljubezen do domovine; praktično delo za misijone, za katoliški tisk; pouk kandidatov.

Ni manjkalo veselja tudi pri igrah na prostem in raznih tekmah.

Zadnji večer je bil višek vnanjih slavnosti: pohod z bakljami na grad in nazaj v mesto. Godba, baklja pri baklji in več kot tisoč fantov v strunnem koraku, pojoč skozi dež in noč — nepozaben spomin.

Na straži, o Kristus, tvoj mladi je rod,
in luč tvojo nosi neustrašno povsod —
Vrt.

Za nas. Glasilo ameriških kongreganistov, ki ga urejuje P. Lord, je v šestih letih zvišalo število naročnikov od 6000 na 80.000! Sedaj so si postavili za svojo nalogo: 100.000. In mi!? Ali naj ne bo naše geslo: 2000! Vsaj zaenkrat! Saj kongreganistin in kongreganistov nas je čez 3000! Zato nihče brez glasila! Izvedite to po kongregacijah!

Čestitamo bratskemu glasilu v Avstriji: Unserer Fahne k njeni petindvajsetletnici! Naj Marija še v naprej blagoslovi njeno lepo delo in množi uspehe! Mi pa radi čitajmo to lepo glasilo!

Mladi pilot.

Pred tabernakljem na oltarnih stopnicah kleči v uniforni mlad častnik. Z rokami zakriva obraz in je zatopljen v globoko pobožnost. Nad četrt ure tako moli k svojemu Gospodu in potem odide. Naslednjega dne ga župnik zopet vidi. In tako še čestokrat. Kdo je bil pobožni častnik? Kapitan de Grénéda, novi poročnik vojaške zračne ladje na letališču Euers. Dva meseca pozneje je nosil ta častnik na praznik Srca Jezusovega pri veliki procesiji novo blagoslovljeno zastavo Srca Jezusovega. Na njegovi desnici je stopal mornar, na levici pešec. Reparacijska zračna ladja L 72 je poleti 1920 srečno pristala v Mauberge, ko se je vračala iz Friedrichshafna, in je bila v tem mestu izročena v roke Francozom. De Grénéda je bil imenovan za poveljnika tedaj krščene zračne križarke »Dixmude«. On naj bi jo takoj prepeljal v Euers, kamor je bila za stalno določena. Iz Euers-a je podvzel De Grénéda marsikatero nevarno vožnjo s to svojo zračno ladjo. Zadnjikrat dne 18. decembra 1923. V noči od 20. na 21. decembra se je križarka vsled silnega viharja ponesrečila in potopila. 50 hrabrih mož je darovalo svoje življenje, ko so vršili svojo sveto dolžnost. Morje jim je bilo hladni grob. Samo enega mrtveca je vrnilo. Pri njem so našli rožni venec, več svetinjic, relikvijo sv. Marjete Marije Alacoque, velike častilke Srca Jezusovega, potem še sliko sv. Krištofa in list, na katerem je bila napisana molitev za devetdnevnicu k sv. Frančišku Ksaveriju. In potem so našli pri njem še potni list, ki se je glasil na ime: Jean du Plessis de Grénéda, poveljnik zračne križarke »Dixmude«.

—az.

Film.

Katoličani so dolgo zanemarjali film in pustili da so ga drugi izkoriščali proti njim. Počasi pa se le gibljejo in zdí se, da imajo trdno voljo, da si osvojijo tudi film. V Italiji si je postavila »Lux Christiana« nalogo, da dobavlja filme vsem društvom Kat. akcije. (Doc. Cath. 20. jan. 1934.) — V Franciji zbira Centrala Cath. de Collaboration (C. C. C.) vse katoličane, lastnike in kliente kinematografov, da prisilijo izdelovalce filmov k spoštovanju kat. morale. (Etudes, 5. jun. 1933.) — Nizozemci so storili še več: ko so se združili v »Katholieke Film-Front«, so ustanovili še »Anonimno internacionalno družbo Eidofofon«, z močnim kat. kapitalom, ki izrablja iznajdbe nemškega duhovnika dr. Kónemanna na polju zvočnega filma. Prva dva filma sta: »Peseem črnih gora« in »Klic morja«. (Cité chret. 5. jan. 1934.) Izdelali so tudi vso moderno tehniko mogočnega film »Quadragesimo Anno«. In kdaj se bomo pa mi zganili? Doklej bomo pustili, da se nam naša mladina izgublja v močvirju? Quousque tandem...

Mladi Michel Bacquart, ki se je odlikoval pri raznih mednarodnih tekmah v lawn-tenisu, je načelnik kat. dijaškega društva v Amiensu v Franciji in eden izmed najpopularnejših mladih apostolov v Picardie-ji. — Zapomnimo si: Katoličanstvo ne zametuje nobene pozitivne vrednote, pač pa usmerja vse k večnostnim ciljem.

Ali ni čudno, da ta ali oni katoliški mladec ne ve, kdo je bil sv. Stanislav, sv. Alojzij, sv. Frančišek Asiški, Saleški, Ksaverski? Pozna pa vse mojstre v rokoborbi, nogometu, tekanju, plavanju, skakanju? Ve njih imena in priimke in rekordne številke? Mar velja snov več kot duh in zemeljsko kraljestvo več kot nebeško, večno?

Španija. Dnevnik »El Debate« je ponos španskih katoličanov, trdnjava vernosti in zastava boljših dni. V času zadnje tiskarske stavke je izšel vsak dan v 400.000 izvodih. To leto je tiskarna tega dnevnika dobila nov rotacijski stroj, najhitrejši v vsej Evropi. Madridski škof ga je blagoslovil v prisotnosti 400 članov tiskarskega osebja. Takoj nato so začeli tiskati posebno številko s 64 stranmi, posvečeno delu kat. Cerkve v Španiji; ta stroj natisne 62.000 izvodov na uro, to je več kot 4 milijone listov na dan.

Združene države. — Zadnje statistike so za katoličane vprav sijajne. L. 1933. je bilo v Združenih državah 20.268.403 katoličanov, t. j. 30.000 več kot v prejšnjem letu; duhovnikov 29.782, prirastek zadnjega leta: 1500; število cerkva: 18.260, od teh 108 zgrajenih v zadnjem letu. — Dobrodelnost Amerikancev je bila enostavno »amerikanska«. Konferenca sv. Vincencija so nabrale v enem letu 6 milijonov dolarjev, t. j. približno 260 milijonov Din. Zgradile so dve bolnišnici, ki sta stali 2 milijona dolarjev. — Za misijone so nabrali 1.161.000 dolarjev.



Že zopet.

Sinovi Marxa in Engelsa so izdali novo »najbolj aktualno« brošuro: »Stanovska država brez maske« (Mala biblioteka, št. 2). Da bi vkljub zastareli vsebini vsaj malo vlekla, so ji natrosili nekaj obligatnih napadov na Cerkev. Saj brez tega ne gre, ne učinkuje. Kot ponavadi seveda, brez vsakih dokazov. Same trditve, smelo, samozavestno vržene na papir, ti pa verjemi! O, saj je tako lahko verjeti, kadar gre zoper Cerkev, zoper Rim, zoper sv. očeta!!! Čemu torej dokazov, ko jih je tudi tako težko dobiti, ko jih ni!...

Stanovska država — pomni: brez maske, to je: Z Marx-Engelsovo masko — je »najsilnejša, najbrutalnejša eksekutiva velekapitalistične diktature« (28). Saj papež s svojo encikliko *Quadragesimo anno* podpira kartele in truste (40); izdal jo je v zvezi s finančno oligarhijo (47), da s tem zasigura Cerkev njen materialni obstoj! Na to zadnje se je do sedaj polagalo premalo važnosti in vendar je to glavno, če hočemo razumeti socialni — oziroma nesocialni — nauk Cerkev.

Le dvoje: slepo sovraštvo do Cerkev in pa nepoznanje papeževe okrožnice je zmožno takega podlega obrekovanja. Torej ne samo moti se Cerkev, ampak tudi slepari! Hlini ljubezen in pravičnost do delavca, dela pa le zase in za brezvestne kapitaliste, proti njemu! Njen nauk o ljubezni in pravičnosti, njeno prizadevanje za rešitev socialnega vprašanja je torej gola hinavščina!

Nikar se ne smešite s takimi trditvami! Odprite zgodovino Cerkev, odprite oči in glejte brez maske! Morda boste videli dejanja!! Kar vi govorite, je zgrajena teorija! Bodite objektivni, pravični! Ne vprašujte pri največjih sovražnikih Cerkev o njej! Ne ponavljajte eno in isto, dokazov želimo, resnih, ki držijo! Stvarnosti, ne fraz! Čeprav močno in učeno zvenijo, se vendar za nas brez privlačne moči.

Materialni obstoj Cerkev ni navezan na milijone »finančne oligarhije«. Cerkev ima 350 milijonov sinov!

Mar bi malo pomislili, kje je v resnici »najsilnejša, najbrutalnejša eksekutiva velekapitalistične diktature«; kdo s trgovinskimi pogodbami podpira kartele in truste; kdo se veže prav sedaj z velekapitalističnimi državami, da si zavaruje — hrbet in obstoj?

To je tam, kjer vidijo naši marksisti — svoj ideal.

Pa še nekaj. Pri nas je postalo zadnje čase moderno, ob vsaki priliki udariti po skolastiki. Navadno tako strokovnjaško, da se na prvi hip pozna, da nimajo o njej pojma. Višek pa je dosegel avtor te knjižice. Res je, dosti je bilo negativnih sodb o sholastični filozofiji — vedno manj jih je, čim bolj prihajajo na dan srednjeveška sholastična dela — a da se s sholastično logiko dá o eni stvari dokazati, da eksistira in obenem da ne eksistira — tega si menda še nihče ni upal trditi. Saj dokazal oziroma pokazal ni nihče. Znano je, da je bila ravno sholastika glede ostrine logičnega dokazovanja in naravnost mojstrske tehnike v ločitvi resnice od zmote na višku. (N. pr. sv. Tomaž, Scotus, pozneje Suarezius in drugi.) Nasprotno, še očitali so ji, da se v tem zgublja. Kar pa tiče Kanta, pa sholastike sploh poznal ni. Res je, da je radi logične pogrške zavrnil tako zvani Anselmov (ontologični) dokaz za bivanje božje, a to je nekaj stoletij pred njim storil že sv. Tomaž in njegova šola. Zelo bi marsikomu koristila danes sholastična logika, da bi se od nje učil svoje trditve — dokazovati.

Prav tako je nesmiselno očitati sholastični filozofiji, da je razpravljala in da razpravlja samo »nesmiselna splošna vprašanja, ki so daleč od življenjskih potreb«; za zgled pa navaja tudi vprašanje: koliko angelov stoji lahko na konici šivanke, eden ali legijon. Jasno je, da sholastika kot filozofija in teologija ni mogla razpravljati samo vprašanj, ki neposredno zadevajo materialne življenjske potrebe (večkrat neposredno postavlja temelje in kaže pot do rešitve takih vprašanj). Drugič je pa mnogo res pravih »življenjskih potreb«, ki jih avtor kot take ne pripozna; kar je duhovnih vprašanj, so zanj prazne marnje! In vendar je n. pr. ravno vprašanje: ali biva Bog — tudi eminentno praktično! Kajti, če biva, moram vse svoje življenje uravnati po tej resnici. (In tako je z vsemi resnicami: vse imajo tudi neki odnos do življenja.) Končno še glede zgloda. Recimo, da razpravlja to vprašanje res ta in ta sholastik, malo poznan in danes splošno pozabljen (razen pri naših marksistih; ti rabijo takih stvari!). Iz zgodovine srednjeveških univerz vemo, da je imel tam ob gotovih prilikah vsak pravico vprašati javno profesorja o tej ali oni stvari (questiones disputatae). Če so vprašanja včasih za naše sedanje uho malo bolj čudna, tega niso krivi

sholastiki, ki so nanje le odgovarjali. Saj tudi to vprašanje nikakor ni tako smešno, posebno ne za materialista, ki so mu tudi angeli v najboljšem slučaju — izredno fina tvarina! Sicer pa tudi materialisti tedanjega časa, čeprav jih je bilo še malo (Amalricus de Bène, David de Dinant), niso obravnavali samo praktičnih, »življenjskih« in sodobnih vprašanj!!!

Morda se ni izplačalo napisati teh vrstic! Zate pa kongreganist: študiraj socialno vprašanje, delaj pozitivno, z vso ljubeznijo, za njegovo rešitev! Ne pozabi pa nikdar na 33. pravilo Marijinih družb! Romanus.

Ali se zavedaš, da ima karitativno delovanje veliko občestvotvorno moč, o čemer se danes toliko govori in piše. Karitativna misel mora v tebi živeti in to življenje mora dati dejanje. Ni zadosti, da samo pri karitativnih organizacijah teoretično deluješ, če sploh deluješ, treba je, da znaš pomagati vsakemu pomoči potrebnemu človeku v njegovih okoliščinah in potrebah.

»Strokovno« društvo gluhih. Švicarji so znani kot napredni ljudje. Ne vem, česa vsega že niso organizirali. Letos poleti so imeli občni zbor društva gluhih. Obravnavalo se je, kakšna sredstva naj se rabijo, da bi se pripomoglo gluhim do boljšega sluha — in sklenili so, da se naročijo nalašč za to sestavljeni aparati tvrdke Uster, kot nekak zvočnik, s čimer bo doseženo, da bodo vsi, tudi gluhi, vsak govor primerno dobro lahko razumeli — in vse, da se jim bo dajal verski pouk, zlasti duhovne vaje.

Ni veliko, še manj pa malo to, kar se je zgodilo pred nedavnim v misijonih na Japonskem: neki salezijanski misijonar je ustanovil sredi poganške sveta in sredi revežev Vincencijevo konferenco za podporo revnih in bolnih poganov. Premožni pagani so bili tega dejanja tako veseli, da sedaj tudi sami podpirajo to društvo, ki poseduje že en dom za 300 revežev.

Exempla trahunt. V neki družbi so pomilovali prav odkritosrčno neko obubožano družino. Sočutje je ostalo nekaj časa le snov, s katero so uganjali konvencionalnost ali pa preganjali dolgčas. Med tem pa potegne gospod X iz žepa denarnico, jo odpre, položi na mizo 10 markni bankovec in pravi: »Pomilujem ubogo družino z 10 markami.« Nato je po vrsti vsakega vprašal: »S koliko markami pa Vi pomilujete nesrečno družino?« — in od vsakogar v družbi je dobil primeren znesek za omenjeno družino. Tako! Malo govori, pa zato več delaj — tudi na karitativnem polju!

Škof Mihael Korum je izrekel o velikem Ozanamu besede: Ozanam ni umrl, njegov duh še deluje po konferencah, ki se žrtvujejo kot on, za reveže, ki nosijo, kot on, ogenj ljubezni v svet. Zato moramo mi kot njegovo dediščino ohraniti toplo srce za reveže, zapuščene, delati po besedah psalmistovih: Blagor njim, ki imajo za reveže in bedneže razumevanje, katoliško krščansko

razumevanje, ki v revežu gleda Kristusovega brata, za katerega se moramo žrtvovati. V tem duhu živi med nami Ozanam kot apologet krščanstva v goreči ljubezni do bližnjega.

Z 11 dolarji proti komunizmu. Neka mlada časnika, konvertitinja, je to speljala. V Ameriki seveda. Z 11 dolarji, ki jih ji je daroval neki katoliški duhovnik in z osebno pomočjo dveh prijateljic je začela 1. maja lanskega leta izdajati časopis: Catholic Worker (Katoliški delavec). Naklada 2500. Prodajala ga je izdajateljica sama in njeni dve prijateljici, in sicer v najbolj rdečih komunističnih predmestjih New Yorka. Koncem decembra je znašala naklada 20.000, danes pa 30.000. Prodajajo ga po 1 cent, da ga lahko kupi tudi brezposeln. Seveda s tem ne krijejo stroškov. Zato pa živijo — kot pravi izdajateljica — po frančiškanskih pravilih: iz dneva v dan in od darov, pa v zaupanju na Boga, ki bo še naprej pomagal.

Jezuitske revije. Jezuiti izdajajo po svetu veliko revij, ki imajo veliko važnost in velik uspeh: »Etudes« v Franciji in »Civiltà cattolica« v Italiji izhajata štirinajstdnevno. Slednje je pred nekaj meseci izšla številka 2000. Mesečno pa izhajajo: Razon y Fe (Madrid), The Month (London), Stimmen der Zeit (München), Przegląd Powszechny (Krakow), Broteria (Lisabon), Estudios (Buenos Aires), Magyar Kultura (Budimpešta), Studien (La Haye), Život (Zagreb), Revista Xaveriana (Bozota) in četrtletnik Studies v Dublinu. Vse so pisane v duhu, ki ga Civiltà Cattolica takole označuje: »Tolmačenje poedinih dogodkov v svetu v konkretnem odnosu do krščanske civilizacije, do one civilizacije, katero po svoji naravi Cerkev hoče ustvariti.«

Suhe številke družinskih mater, ki so zaposlene v tovarnah; (niso tu vštete uradnice, prodajalke itd.) v Nemčiji 3,650.000; 3 milijone v Združenih državah Amerike, 700.000 v Franciji, 115.000 v Belgiji, 90.000 v Španiji. Poleg tega računaj 11 milijonov mož, ki stoje križem rok, brez upanja na delo, strte duše.

Zares, ni vse lepo na tem svetu... Toda tem večja je naša dolžnost, da študiramo, da delamo, da čim prej in čim bolj uresničimo Kristusova načela v družinah, narodih in državah.

Zima je tu!

Organizirajte po kongregacijah pomoč. Spomnite se, kaj smo govorili v Mariboru. Karitas! Gotovo poznate tovariše in njihove družine, ki lahko pomagajo — pa tudi družine, ki potrebujejo. Nekdo je dejal: »Bog pričakuje to zimo mnogo od bogatih — in mnogo od revnih!«

13. oktobra 1932 je razglasil Azana v Kor-tah: »Španija je nehala biti katoliška...!«. Vprava ta protiverska borba je strmoglavila levičarje pri zadnjih volitvah. Kolikokrat se je podobno ponovilo v zgodovini. Toda ljudje, kakor je g. Azana, poznajo slabo zgodovino. Morali bi jim dati »slabo«.

Uganke

1. Sestavljalnica

1 2 3	del obleke
1 2 3 4 5 6	duhovnik
4 5 1 2 3	drag kamen
8 6 7 4 2	otok v Sredoz. morju
1 2 3 4 5 6 7 8	družinski član

2. Posetnica

Janez Sirknik,

l = s

Lipa.

Fant je v kongregaciji in ima važno vlogo v odboru. Katero?

3. Mrliška statistika

Mrliška knjiga neke fare izkazuje sledeči seznam smrtnih slučajev:

1. ošpice	— — —	21 oseb
2. naduha	— — —	34 „
3. koze	— — —	2 „
4. pljučnica	— — —	3 „
5. vodenica	— — —	12 „
6. tifus	— — —	5 „
7. škrlatinka	— — —	17 „
8. ostarelost	— — —	56 „

Kaj ti kličejo vse umrle osebe?

Pravilno rešitev je poslani na Upravo do 5. novembra. Izžrebani bo prejel nagrado: Ušeničnik: Socialno vprašanje. 2. izd.

V oceno smo prejeli:

»Dve duhovni igri« (Anima — Theophilus). Ljudske igre 7. zvezek. Založba Ljudskih iger v Kranju. 1934.

Anima kot Theophilus sta srednjeveška misterija, le da sta sedanjemu duhu, današnjemu človeku, težnjam in mislim modernega človeka docela prikrojena.

»Animo« smo prvič videli na odru l. 1927 o priliki zborovanja »Slov. dijaške zveze«. Je pa to vsebina, ki vsakogar, ki se še zaveda, da obstoja človek iz duše in telesa, pretrese globoko v dušo.

V »Theophil-u« vidimo osnovne poteze pozneje tako močno razvite in tolikokrat odersko in in pesniško oblikovne legende o Favstu. »Theophilus« odpade od vere, pa se pozneje vrne. Borba med zlom in dobrim — nam v drastičnih in živih slikah stopa pred oči, zapletljaji tekom prizorov nas navdajajo z bojznijo, da bo zmagalo zlo, ki pa nadnaravnim silam podleže. — Naj bi obe igrici vršili na naših kmečkih in delavskih odrih in sicer prav učinkovito — katoliško akcijo!

Našemu dijaštvu se toplo priporoča

Mlekarna Janežič - Poljanska cesta 3

Mlečni sveži izdelki različne vrste, vedno v zalogi po zelo nizkih cenah

Šolske knjige

in

šolske potrebščine

nudi

Knjigarna Mohorjeve tiskarne

v Celju

in njena podružnica

v Ljubljani na Miklošičevi cesti 19

(palača Vzajemne zavarovalnice pri glavnem kolodvoru)

Udje Mohorjeve družbe dobe knjige iz založbe Družbe sv. Mohorja po udinski ceni

Mariborsko dijaštvo

kupuje vse potrebščine
in knjige v prodajalnah

Tiskarne sv. Cirila

Koroška cesta št. 5

Aleksandrova cesta št. 6

in

Trg Kralja Petra št. 4

KNJIGE

ŠOLSKE IN VSE DRUGE,
DOMAČE IN TUJE KUPITE V

**JUGOSLOVANSKI
KNJIGARNI**

V LJUBLJANI
(PRED ŠKOFIJO)

NOVA ZALOŽBA V LJUBLJANI KONGRESNI TRG

Se priporoča pri nakupu knjig, šolskih in pisarniških potrebščin. Najboljše blago po konkurenčnih cenah.

Založba izvirnih slovstvenih del (Cankarjevi in Finžgarjevi zbrani spisi) in klasičnih prevodov iz svetovne književnosti.

Papir šolske potrebšchine



H. NIČMAN nasl.

*Prodajalna Katoliškega
tiskovnega društva*

Ljubljana, Kopitarjeva 2



SALDA-KONTE
STRACE
JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE
MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE I.T.D.

nudi po izredno ugodnih cenah

KNJIGOVEZNICA
JUGOSLOVANSKE TISKARNE
REG. Z. Z. O. Z.
V LJUBLJANI, KOPITARJEVA 6/II

KAR JE RES, JE RES!

Najlepše TISKOVINE, naj bodo že za pisarniško porabo ali pa LITOGRAFIRANE ozir. tiskane v BAKROTISKU za reklamne namene, prav tako tudi KLISEJE za naše oglase nam dobavi

**JUGOSLOVANSKA TISKARNA
V LJUBLJANI**

Izvršitev je prvovrstna, material naj brezhiben, cene so umerjene, dobava točna.
Telefon 2992

JOSIP OLUP - LJUBLJANA

Trgovina z manufakturnim blagom, moško konfekcijo in modnimi potrebščinami

Trgovski prostori:

Stari trg 2, Pod Trančo 1, Kolodvorska 8

Širite list „Naša Zvezda“



Ure, zlatnina,
optični predmeti



JAKOB VILHAR, urar
Ljubljana, Sv. Petra c. 36

Dobra in cena

hrana

se dobi v

Zadružni kleti

Kongresni trg 2

Ljubljana